

VLAAMSE RAAD

ZITTING 1994-1995

17 FEBRUARI 1995

VOORSTEL VAN DECREET

— van de heren F. Cauwenberghs en A. Schellens —

**houdende erkenning en subsidiëring van de gemeentelijke sportdiensten,
de provinciale sportdiensten en de sportdienst van de Vlaamse Gemeenschapscommissie**

VERSLAG

**namens de werkgroep Sport
uitgebracht door de heer J. Vandeunnen
aan de Commissie voor Cultuur**

Samenstelling van de werkgroep :

Voorzitter : de heer D. Van Mechelen.

Vaste leden : de heren F. Cauwenberghs, S. De Clerck, J. De Roe,
3. Schuermans en M. Van der Poorten ;
de heer J. De Mol, mevrouw L. Maximus en de heren J. Peeters en
Schellens ;
de heren L. Pierco, D. Ramoudt en D. Van Mechelen ;
de heer F. Wymeersch ;
de heer J. Caudron ;
de heer L. **Barbé**.

Plaatsvervangers :

de heren W. Demuyt en L. Goutry, mevrouw T. Merckx-Van
Goey en de heren F. Sarens en J. **Vandeurzen** ;
de heren M. Bartholomeussen, P. Hostekint, R. Landuyt en J. Van
der Sande ;
de heren A. Van Aperen, A. Verlinden en R. Wierinckx ;
de heer J. Spinnewyn ;
de heer R. Van Hooland ;
de heer J. Tavernier.

Zie :

527 (1993-1994)

-Nr. 1 : Voorstel van decreet

— Nrs 2 tot 4 : Amendementen

DAMES EN HEREN,

De werkgroep sport besprak dit voorstel van decreet op zijn vergaderingen van 1 en 14 juni 1994, 14 december 1994 en van 13 en 26 januari 1995.

Op vraag van de indieners werd advies uitgebracht door de Vlaamse Hoge Raad voor de Sport en de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten. De adviezen worden als bijlagen 1 en II bij dit verslag gevoegd.

Op 14 juni 1994 werd er een hoorzitting georganiseerd met het BLOSO, waar de verantwoordelijken van de sportpararegionale hun visie over het voorstel uiteenzetten. De notulen van die hoorzitting zijn opgenomen in bijlage 111 bij dit verslag.

1. Inleiding van indieners

1. Voorgeschiedenis van het voorstel

In overleg met minister Weckx werd in de Werkgroep Sport een taakverdeling afgesproken voor de uitvoering van het regeerakkoord wat betreft de actualisering van enkele sportdecreten. Een ad hoc werkgroep binnen de Werkgroep Sport van de Vlaamse Raad kreeg de opdracht om zich te buigen over de vernieuwing van het decreet betreffende de weddesubsidies voor gemeentelijke sportfunctionarissen.

Op 12 maart 1993 werd een eerste maal overleg gepleegd met kabinetsmedewerkers van de minister, deskundigen van BLOSO en de vertegenwoordigers van de verschillende fracties op basis van het voorstel van decreet van A. Schellens en L. Peeters (en hun amendementen) en een voorstel van het kabinet van de minister.

Tijdens die vergadering werd een stand van zaken gegeven van de uitvoering van het huidige decreet van 7 december 1976. Ook gaf elke fractie aan welke wijzigingen zij wilden aanbrengen aan dit decreet en meer bepaald welke klemtonen moesten worden gelegd bij de subsidiëring en erkenning van de sportdiensten. Daarop heeft het kabinet een synthese-nota opgesteld op basis van de in overweging genomen gedeelten uit beide voorstellen en de principes waar de ad hoc werkgroep een consensus over bereikte :

- diplomavereisten gekoppeld aan weddetoelagen ;
- nadruk op de werking en promotiekrediet volgens het principe voor elke frank subsidie vanwege de Vlaamse Gemeenschap, een frank eigen inbreng van de gemeenten ;
- het decreet moet betaalbaar blijven voor de Vlaamse Gemeenschap en ook de kleine gemeenten moeten kansen krijgen ;
- een taakomschrijving van de sportfunctionaris met daaraan verbonden een inspectie-controle en een sanctionering.

Op basis van de synthesesetekst en de opmerkingen van de verschillende fracties daarop werd dan verder gewerkt. In totaal werden er een tiental vergaderingen gehouden.

Aan de hand van simulaties die door BLOSO werden gemaakt, konden de initiatiefnemers hun uitgangspunten toetsen aan de concrete consequenties die dit zou hebben voor de subsidiëring. Zo stelden zij bijvoorbeeld vast dat wanneer de subsidie enkel zou worden berekend op basis van het aantal inwoners en het aantal sportfunctionarissen, de gemeenten

die nu aanzienlijke financiële inspanningen hebben geleverd om te voldoen aan de vereisten van het decreet, veel minder subsidies zouden krijgen en dus eigenlijk zouden worden gestraft voor hun jarenlange inspanningen. Dit leek een te drastische en niet te **verantwoorden** verandering en daarom hebben de indieners ervoor geopteerd om toch een correctie in te voeren en opnieuw -zij het minimaal- rekening te houden met de erkenningspercentages van de infrastructuur, zoals die in het decreet van 1976 zijn opgenomen. Wel wordt aan de Vlaamse regering gevraagd de manier van berekenen van dit erkenningspercentage grondig te vereenvoudigen zodat de inspecteurs van BLOSO niet langer elk sportterrein moeten gaan opmeten.

In de loop van de vergaderingen werd duidelijk dat niet elke fractie kon instemmen met de gemaakte keuzes. Uiteindelijk hebben SP en CVP zich akkoord verklaard met dit voorstel van decreet zoals het nu ter bespreking voorligt.

Het voorstel werd ingediend op 21 april 1994 en tegelijkertijd voor advies verstuurd naar de Vlaamse Hoge Raad voor de Sport. Deze afspraak was gemaakt op de vergadering van de Werkgroep Sport en het bureau van de Vlaamse Hoge Raad van 21 februari 1994.

Aangezien dit decreet belangrijke gevolgen heeft voor de gemeentebesturen oordeelden de indieners het nuttig om ook een advies te vragen aan de Werkgroep Sport van de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten.

-Per brief van 9 mei 1994 vroeg minister J. Chabert van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest aandacht voor de consequenties van dit decreet voor Brussel.

2. *Inhoudelijke toelichting*

De laatste twintig jaar heeft het sportbeleid in **Vlaanderen** een belangrijke ontwikkeling gekend. In het kader van de algemene sportpromotie en van de ondersteuning van het bestaande en vooral ontluikende sportverenigingsleven, is hoe langer hoe meer een belangrijke taak weggelegd voor de lokale besturen. Veel gemeenten zijn zich van de noodzaak van een dynamisch sportbeleid bewust geworden en hebben daarop ingespeeld met de uitbouw van een sportdienst en/of de aanstelling van **één** of meer sportfunctionarissen. Sportfunctionarissen vormen de professionele brug tussen het beleid en het bijna uitsluitend op vrijwilligers steunende sportleven.

Het decreet van 7 december 1976 heeft bij deze zeer gunstige omwikkeling een doorslaggevende rol gespeeld. Dat decreet regelt de toekenning van weddesubsidies voor sportfunctionarissen die belast zijn met de animatie en die werkzaam zijn in erkende gemeentelijke sportcentra die de sport en de sportieve vrijetijdsbesteding in de Nederlandstalige gemeenschap bevorderen.

Uit evaluatie van de bestaande decretale regeling blijkt dat na bijna twintig jaar een aanpassing van die regeling wenselijk is. Het lijkt de indieners nodig de criteria voor ondersteuning aan te passen, zodat ze passen in een algemeen vernieuwd sportbeleid. Daarbij wordt uiteraard niet geraakt aan de basisidee, met name de wenselijkheid om als bestuur te beschikken over personeel dat verantwoordelijk is voor de uitvoering van het sportbeleid, de programmering en de coördinatie van de sportactiviteiten en het beheer en de promotie van de sportinfrastructuur.

Enerzijds vanuit een sportopvoedkundige bekommernis met de klemtoon op waarden als : zin voor fair play, gezonde ambitie, respect voor de tegenstrever, verdraagzaamheid, verantwoordelijkheid, eerlijkheid, billijkheid, eigenwaarde, vrelievendheid, zelfbeheersing, enzovoort.

Anderzijds vanuit een bekommernis voor een degelijke spel- en sporttechnische en sporttactische opleiding waarin een verantwoorde didactisch-methodische aanpak centraal staat.

Waar het om gaat is dat de bevolking ertoe aangezet wordt om daadwerkelijk sport te beoefenen. Dit voorstel van decreet is bedoeld als een instrument binnen het raam van het „sport voor allen”-beleid, waarbij de landelijke overheid en de lokale en de provinciale overheden hun krachten bundelen.

Sporten is immers niet alleen een aangename en zinvolle vrijetijdsbesteding maar ook een gezonde vorm van ontspanning. Dit decreet geeft dan ook een bijzondere dimensie aan het preventief gezondheidsbeleid van de Vlaamse gemeenschap.

Het decreet van 7 december 1976 betreffende de toekenning van weddesubsidies voor sportfunctionarissen had als belangrijkste doelstelling de gemeenten die sportinfrastructuur oprichtten, te ondersteunen door de subsidiëring van de wedde van hun sportfunctionarissen. Het basiscriterium voor subsidiëring was de sportinfrastructuur die aan bepaalde voorwaarden moest voldoen.

In dit voorstel van decreet wordt afgestapt van het principe om de wedde van de sportfunctionarissen te subsidiëren. De indieners willen met dit decreet vooral de nadruk leggen op het uitbouwen van een sportdienst in al zijn facetten en op de sportpromotie en sportanimatie in het bijzonder.

Een alleenstaande sportfunctionaris kan niet veel bereiken. Om doelmatig te animeren en te beheren, moet hij kunnen werken in een sportdienst, die als afzonderlijke en onafhankelijke dienst binnen de gemeentelijke administratie functioneert en daarvoor over eigen personeel, voldoende administratieve lokalen en de nodige kredieten beschikt. Die sportdiensten moeten ervoor zorgen dat de bevolking meer aan sport gaat doen. In gemeenten met minder dan 20.000 inwoners kan dit een beperkte dienst zijn die voor diverse taken een beroep doet op andere gemeentelijke diensten. Gemeenten die een inspanning leveren om hun sportdiensten als zelfstandige en onafhankelijke dienst te organiseren, komen in aanmerking voor subsidiëring via dit decreet.

Zoals reeds eerder beklemtoond, blijft de infrastructuur een belangrijk aandachtspunt in het sportbeleid. Enerzijds omdat een minimum aan infrastructuur noodzakelijk is om een sportbeleid te kunnen uitbouwen. Anderzijds om de gemeentelijke inspanningen qua infrastructuur uit het verleden verder te belonen. De Vlaamse regering moet vooral rekening houden met de reglementaire afmetingen van de infrastructuur die de respectievelijke sportfederaties bepalen, zodat de berekeningswijze van de erkenningspercentages sterk zal kunnen worden vereenvoudigd.

Nieuw is de voorwaarde voor gemeenten met meer dan 20.000 inwoners om ten minste één licentiaat lichamelijke opvoeding in dienst te nemen, die zich in hoofdzaak moet bezig houden met de sportpromotie. Om de continuïteit en het

dair onderwijs in de. **lichamelijke** opvoeding. Die diploma's, aangevuld met het brevet **sportfunctionaris** of met **één** van de door de Vlaamse regering bepaalde bekwaamheidsbewijzen, bereiden de geïnteresseerde licentiaten of regenten lichamelijke opvoeding voor op de taak van sportfunctionaris.

Kleinere gemeenten die voldoen aan alle voorwaarden kunnen in een hogere categorie erkend worden. Op die manier kunnen gemeenten die extra inspanningen leveren om hun sportdienst uit te bouwen, daarvoor beloond worden.

In dit voorstel van decreet hebben de indieners ook een bescherming van de betrokken personeelsleden willen inbouwen. Het huidige decreet bepaalt alleen de maximumwedde waarop de subsidie wordt berekend. Dit laat echter de betrokken gemeentebesturen vrij om de sportfunctionarissen een lagere graad en wedde toe te kermen, die helemaal niet overeenstemmen met hun opleiding en diploma. Bij een lagere inschaling wordt ook het gedeelte van de wedde dat de gemeenten zelf moeten financieren, kleiner. Dat leidt tot sociaal onaanvaardbare toestanden. Daarom moeten sportfunctionarissen ingeschaald worden overeenkomstig hun diploma. De indieners hopen dat deze nieuwe voorwaarden de gemeentebesturen er zullen toe aanzetten om de sportfunctionarissen op te nemen in de gemeentelijke personeelsformatie.

In samenhang met het decreet van 24 juli 1991 houdende organisatie van het overleg en de inspraak in het gemeentelijk cultuurbeleid, worden de gemeenten die een sportdienst willen laten erkennen, verplicht een afzonderlijke en onafhankelijke sportraad op te richten. Het instandhouden of uitbouwen van een nauwe band met het gemeentelijke sportverenigingsleven wordt op die manier gegarandeerd.

Nieuw is verder dat naast de gemeentelijke sportdiensten, ook de provinciale sportdiensten en de sportdienst van de Vlaamse Gemeenschapscommissie in Brussel, erkend kunnen worden.

Wat de structuur betreft, vormen de provinciebesturen immers nog steeds de zwakke schakel in de sportketting. Een impuls aan de regionale besturen mag dan ook niet ontbreken. Dit komt trouwens tegemoet aan de geest van het Memorandum van de Hoge Raad voor de Sport van 1988.

Door de sportdienst van de Vlaamse Gemeenschapscommissie te erkennen wordt tegemoetgekomen aan de wens de Brusselse Vlamingen bij het Vlaamse sportbeleid te betrekken en hen erin te integreren.

Op die manier worden ook impulsen gegeven om een **gecoördineerd** en synergetisch sportbeleid op alle beleidsniveaus van de hele Vlaamse Gemeenschap uit te bouwen. In dat verband worden de erkende sportdiensten er ook toe aanzet gegeven campagnes en acties inzake sport die voor de hele Vlaamse bevolking gelden op een gepaste wijze te ondersteunen.

Ook in het subsidiëringsbeleid moet er met die opties rekening gehouden worden. Daarom stellen de indieners voor het begrotingskrediet als volgt te verdelen :

- de basissubsidie of 25 percent van **het begrotingskrediet** dat de Vlaamse Gemeenschap uittrekt voor de uitvoering van dit decreet wordt verdeeld a rato van het inwonersaantal van de erkende en gesubsidieerde gemeenten volgens de recentste volkstelling;

- de aanvullende subsidie of 75 percent van het begrotingskrediet dat de Vlaamse Gemeenschap uittrekt voor de uitvoering van dit decreet wordt **verdeeld a rato van de in er-**

kende sportdiensten werkzame sportfunctionarissen die voldoen aan de in dit decreet gestelde voorwaarden.

Bij de berekening van de totale subsidie wordt bovendien rekening gehouden met de erkenningspercentages op basis van de infrastructurele voorwaarden.

De berekeningswijze voor de subsidie wordt dus zodanig vereenvoudigd dat de gemeenten tijdig zullen kunnen weten hoeveel de subsidie zal bedragen.

Om de subsidie per gemeente op hetzelfde niveau te houden, is het noodzakelijk om bij nieuwe erkenningen het begrotingskrediet te verhogen dat de Vlaamse Gemeenschap uittrekt voor de uitvoering van dit decreet.

Uiteraard werd bij het opstellen van dit voorstel rekening gehouden met het decreet van 12 december 1990 betreffende het bestuurlijk beleid waarbij voor de bevordering van de sport- en openluchtrecreatie een nieuwe openbare instelling werd opgericht, namelijk het Vlaams Commissariaat-Generaal voor de Bevordering van de Lichamelijke Ontwikkeling, de Sport en de Openluchtrecreatie — die enerzijds de taken van het vroegere BLOSO overneemt en anderzijds het Sportfonds beheert. Hierdoor werd BLOSO omgevormd tot een pararegionale B die bevoegd is voor het sportbeleid in Vlaanderen. De Vlaamse minister van Cultuur treedt enkel op als voogdijminister.

Dit voorstel werd evenwel ingediend voor de jaarrekening '93 en de aanpassing van de begroting '94 van het BLOSO gekend waren. In deze documenten hebben wij evenwel moeten vaststellen dat de uitvoeringspercentages voor de decreten — dus ook het decreet voor de weddetoelagen van de sportfunctionarissen — verder blijven dalen. Vooral sinds de oprichting van de pararegionale valt een sterke daling van het uitvoeringspercentage van de decreten op, die nog toeneemt naarmate er meer sportdiensten erkend worden. De indieners stellen zich de vraag of men het vaststellen van de budgetten voor de uitvoering van de decreten wel kan overlaten aan BLOSO.

Het lijkt de indieners zinvol om aandachtig de adviezen van de Vlaamse Hoge Raad voor de Sport en de WSG te bekijken en daarover een grondig debat te voeren in de Werkgroep Sport. Het gaat immers om een fundamenteel debat over de herverdeling van de middelen binnen de sportsector (BLOSO-begroting) en of men decretaal moet of kan vastleggen hoeveel de Vlaamse Gemeenschap wil besteden aan de subsidiëring van de sportdiensten.

Onlangs hield het Instituut voor Sportbeheer een debat met vertegenwoordigers van de belangrijkste politieke partijen over hun visie op gemeentelijk sportbeleid. Een verslag van dit debat verscheen in het tijdschrift 'Sportbeheer'.

De eerste stelling van het ISB over sportpromotie sluit volgens de indieners perfect aan bij de doelstellingen van dit voorstel van decreet: 'Sportpromotie is het meest essentiële bestanddeel van het gemeentelijk sportbeleid. Sportbeoefening moet in een gemeente blijvend gestimuleerd en gecoördineerd worden door de gemeentelijke sportdienst en de sportfunctionaris. Hiervoor is er een optimale samenwerking nodig met de sportraad en de sportverenigingen. De sportdienst moet over de nodige mensen, infrastructuur en financiële middelen kunnen beschikken om deze sportstimulering gestalte te geven.'

ertoe de geldkraan alsmaar dichter te (draaien zodat het uiteindelijk de gemeenten zelf zijn die voor hun verantwoordelijkheid worden gesteld. Hierdoor zal het centralistische sportbeleid, dat geconcretiseerd wordt door het BLOSO, in de toekomst plaats ruimen voor een gedecentraliseerde aanpak. Iedere gemeente zal op basis van prioriteiten en specifieke situaties, eigen initiatieven nemen. Het financiële getouwtrek tussen de verschillende sectoren zal op gemeentelijk vlak worden uitgevochten. Samenwerking, kostenbeheersing, promotionele creativiteit en renovatie zullen de toekomstige items zijn waarmee de plaatselijke sportdiensten worden geconfronteerd. De hogere overheid zal enkel nog op het vlak van de coördinatie en de kwaliteitsbewaking actief zijn."

Daaruit blijkt volgens de indieners duidelijk dat er bij de meeste politieke fracties een consensus bestaat (of kan groeien) over de basisopties die in dit voorstel van decreet werden uitgewerkt.

II. Adviezen en hoorzitting

Na deze inleiding is de werkgroep het er over eens dat de adviezen van de Vlaamse Hoge Baad voor de Sport en van de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten moeten leiden tot een gedeeltelijke bijsturing van de tekst van het voorstel.

Ook wordt er gesteld dat de rol van het BLOSO bij de uitvoering van het decreet nauwgezet moet worden onderzocht. Er zijn met name een aantal vragen over de financiering van het decreet. Een aantal leden van de werkgroep stellen vast dat de begroting voor 1994 van het BLOSO een overschot vertoonde, dat terug naar de centrale gemeenschapsbegroting vloeyde bij de begrotingscontrole (zie stuk 19 (1993-1994) — Nr. 3-C). In het licht van het gebrek aan middelen voor de uitvoering van het bestaande decreet op de gemeentelijke sportfunctionarissen, worden hierover vragen gesteld.

Daarom wordt het raadzaam geoordeeld om een hoorzitting met BLOSO te organiseren, waarbij twee vragen worden gesteld :

- welk standpunt neemt het BLOSO in tegenover dit voorstel van decreet en hoe ziet het BLOSO zijn eigen rol in de uitvoering ervan ?

- welke evaluatie kan er worden gemaakt van de uitvoering van het decreet van 7 december 1976 op de gemeentelijke sportfunctionarissen ? Meer bepaald worden vragen gesteld naar de evolutie van de subsidiëring in de loop der jaren en de problematiek van het decretaal tekort in het licht van de jaarrekeningen van het BLOSO.

Op basis van de adviezen en de hoorzitting, worden een aantal amendementen ingediend door de indieners van het voorstel (Stuk 527, nr. 2) waarna de werkgroep de bespreking aanvat.

III. Algemene bespreking

De afgevaardigde van de minister deelt het standpunt van de Vlaamse regering over het voorstel van decreet mee, dat werd ingenomen op de vergadering van de regering van 11 januari 1995. De regering stemt in het het voorstel en met de amendementen voorgesteld in stuk 527, nr. 2.

Een lid vraagt wat de inhoudelijke visie van de regering op dit voorstel is. Een decreet over de gemeentelijke sportfunctionarissen moet kaderen in een algemeen sportbeleid. Dit vertoont nog te veel blinde vlekken. Wat is bijvoorbeeld de relatie met het onderwijs ? Wat is de plaats van de topsport in het beleid ? Het is te betreuren dat er nog altijd geen beleidsbrief van de minister over het sportbeleid is ingediend bij de Vlaamse Raad.

Deze spreker vraagt waar dit voorstel van decreet zich situeert in de tendens naar decentralisatie in het cultuurbeleid. Er zijn een aantal indicaties dat de regering voor een gedecentraliseerd beleid kiest. Dat komt bijvoorbeeld tot uiting in het bibliotheekbeleid en recent in het nieuwe decreet op het plaatselijk jeugdwerkbeleid. De spreker heeft echter de indruk dat decentralisatie ad hoc per materie wordt geregeld, maar dat er geen algemene visie achter zit.

De vraag die daarbij moet worden beantwoord is : welke visie bestaat er op de samenwerking tussen de verschillende beleidsniveaus (gemeenschap, provincie, gemeente)? Die discussie moet ooit eens ten gronde worden gevoerd.

Een volgende spreker zegt dat de bestaande regeling niet goed is. In de praktijk is er een voortdurende vermindering van de subsidies merkbaar. Dit is te wijten aan de stijging van het aantal erkenningen, waaraan geen substantiële verhoging van de middelen wordt gekoppeld.

Ook dit lid zegt nog steeds te wachten op een sportbeleidsbrief vanwege de bevoegde minister. Dit is dringend nodig gezien de maatschappelijke omstandigheden zoals de alarmerende fysieke conditie van de jeugd. Een degelijk sportbeleid kan hieraan verhelpen, mits integratie met de andere sectoren, onderwijs en volksgezondheid.

Het lid stelt vast dat met dit voorstel niet zo erg veel verandert op het vlak van stimulering van het gemeentelijk sportbeleid. De Vlaamse Gemeenschap blijft subsidiëren op basis van personeel en infrastructuur.

De spreker zegt dat de uiteindelijke bedoeling van het decreet de sportpromotie moet zijn. Dat is meer dan het louter subsidiëren van gemeenten. Er is weinig garantie ingebouwd dat de subsidies ook naar de echte sportpromotie zullen toevloeien. Daarom moet er in het decreet meer aandacht zijn voor de subsidiëring van sportpromotiecampagnes.

v

Het lid stelt vast dat het voorgestelde subsidiëringmechanisme vrij ingewikkeld in elkaar zit. Dat kan problemen stellen met de controle. Is het BLOSO wel voldoende uitgerust om een degelijke controle op de gemeenten uit te oefenen en kunnen we er van op aan dat de instelling objectief zal zijn in haar controles ?

Er mag volgens het lid geen wedijver zijn tussen de gemeentelijke sportdiensten en de lokale sportclubs. Vooral in grote steden worden gemeentelijk initiatieven nogal eens als een concurrentieel tegenover de clubs beschouwd. Intense gemeentelijke initiatieven zijn slechts nuttig daar waar de clubs in gebreke blijven.

Dit lid vraagt zich ook af of het wel nodig is om provinciale sportdiensten gemeenschapsgelden toe te steken. Nu al blijkt dat het budgetair niet haalbaar is om de gemeenten aan honderd procent te subsidiëren. Van de provincies mag men aannemen dat ze over voldoende middelen beschikken. Waarom moeten de beperkte gemeenschapsmiddelen dan nog aan de provincies worden besteed ? De prioriteit voor de subsidiëring moet zeker naar de gemeenten gaan.

De spreker stelt vast dat de bijdrage van de Vlaamse Gemeenschap aan de gemeenten in feite minimaal is. Binnen het gehele gemeentelijke budget, zijn die subsidies slechts een klein onderdeelje. Het zal voor de meeste gemeenten dan ook niet moeilijk zijn om naast de gemeenschapssubsidies een gelijk bedrag voor sportpromotie te besteden.

Het lid erkent ten slotte dat er een aparte regeling nodig is voor de werking naar de Brusselse Vlamingen. Er stelt zich hier echter het probleem van de VGC, die geen eigen sportdienst heeft. Is het dan wel aangewezen om de VGC rechtstreeks te subsidiëren voor het voeren van een sportbeleid ?

De afgevaardigde van de minister antwoordt op deze opmerkingen dat het BLOSO een zeer verregaande autonome bevoegdheid heeft in het sportbeleid van de Vlaamse Gemeenschap. Een beleidsbrief „Sport” moet dan ook geïnitieerd worden door de pararegionale. Het is aan de minister om het BLOSO aan te zetten om een omvattende visie op het Vlaamse sportbeleid op papier te zetten.

De minister is een voorstander van decentralisatie in het cultuurbeleid, en dus ook in de sportsector. Dat betekent dat de aandacht moet uitgaan naar stimulering van lokale sportdiensten, die in samenspraak werken met de lokale actoren in de sportsector. Sportpromotionele activiteiten moeten dan ook in ruim overleg met de plaatselijke actoren worden georganiseerd.

De bedoeling van de subsidiëring moet zijn om een stimulans te geven aan gemeenten en provincies om een sportdienst op te richten met precies omschreven opdrachten. In de gemeenten is het belangrijk dat de plaatselijke sportpromotie wordt gestimuleerd. Daar ligt dan ook de hoofdtaak van de sportdienst.

De afgevaardigde van de minister zegt ook nog dat over de rol van de provinciale sportdiensten lang is gediscussieerd bij de voorbereiding van het voorstel van decreet.

Op dit ogenblik krijgen de vijf provinciale sportdiensten een subsidie van ongeveer 1,1 miljoen frank, ten laste van de BLOSO-begroting. Het gaat dus om een totaal bedrag van 5,5 miljoen frank. Het werd raadzaam geoordeeld om de besteding van deze middelen een decretale onderbouw in dit decreet te geven. Het gaat dus om een bestaand krediet, dat niet in mindering komt van het krediet bestemd voor de gemeenten. De voorgestelde regeling voor de provinciale sportdiensten zal dus geenerschikking van de BLOSO-begroting voor gevolg hebben.

Ben indiener wijst er op dat het de bedoeling van het voorstel is de subsidieregeling eenvoudiger te maken. Aan de rol van BLOSO wordt niet getornd.

Een lid stelt vast dat aan de gemeenten hoge eisen worden gesteld wat de sportinfrastructuur betreft. Zulke **infrastructuur** moet worden gesubsidieerd door het Investeringsfonds, waarvan geweten is dat het andere prioriteiten heeft, dan investeringen in socio-culturele infrastructuur. Daarnaast bestaat er in vele gemeenten private sportinfrastructuur van scholen en bedrijven, die ondergebruikt wordt. De gemeenten moeten de mogelijkheid krijgen die infrastructuur voor hun sportpromotionele activiteiten te gebruiken, tijdens de uren dat die niet wordt gebruikt door school of bedrijf. Wordt dit dan in rekening gebracht, overeenkomstig de bepalingen in artikel 5, waar in punt 3 wordt gesproken over het „genotsrecht” van een sportcentrum ?

De indieners zeggen dat dit inderdaad de bedoeling is. Bestaande infrastructuur van onder andere scholen, die dikwijls

ook met gemeenschapsgeld is opgetrokken* moet ten volle benut worden voor de plaatselijke activiteiten.

Een lid stelt het gemeentelijk personeelsbeleid ter discussie. Sportfunctionarissen kunnen statutair personeel zijn. Maar dikwijls gaat het om contractuelen of GECO's. Is het de bedoeling hen in de statutaire gemeentelijke personeelsformatie op te nemen ?

Een indiener zegt dat de intentie is om de sportfunctionarissen in de statutaire gemeentelijke personeelsformatie op te nemen. Aan de functie worden dan minimale diploma-voorwaarden verbonden. Daarnaast is het voor de gemeenten ook mogelijk om bijkomende initiatieven te nemen in het kader van de speciale tewerkstellingsprogramma's.

Een lid vraagt of met het van kracht worden van het nieuwe decreet alle gemeenten een nieuwe erkenning zullen moeten aanvragen.

Een indiener van het voorstel antwoordt dat de gemeenten drie jaar de tijd krijgen om te voldoen aan de nieuwe regels. Er is geen nieuwe erkenningsaanvraag nodig voor de gemeenten die op dit ogenblik erkend zijn, maar zij zullen wel aan de nieuwe voorwaarden moeten voldoen om erkend te blijven. Die voorwaarden zijn duidelijk omschreven in artikel 5. In artikel 13 zijn de overgangsbepalingen opgenomen.

De afgevaardigde van de minister is van oordeel dat de gemeenten die erkend zijn, geen grote problemen zullen hebben om erkend te blijven. Dat wordt trouwens ook expliciet gesteld in het advies van de WSG, die hier weinig problemen ziet opduiken.

IV. Artikelsgewijze bespreking

Een aantal amendementen worden ingediend door de indieners van het voorstel op basis van de adviezen van de WSG en de Vlaamse Hoge Raad voor de Sport. (Stuk 527, nr. 2) Door andere leden worden eveneens amendementen ingediend tijdens de bespreking. (Stuk 527, nrs. 3 en 4)

In de artikelsgewijze bespreking wordt nagegaan over welke amendementen er in de werkgroep een consensus kan worden gevonden. Die worden dan opgenomen in de tekst aangenomen door de werkgroep. Aan de Commissie voor Cultuur wordt gevraagd die tekst als basis van de bespreking te gebruiken.

De amendementen waarover geen overeenstemming wordt bereikt, worden door de respectievelijke indieners voorbehouden voor de bespreking in de Commissie voor Cultuur, die zich er over zal moeten uitspreken.

De heren Pierco en Caudron dienen een aantal amendementen en subamendementen in die er toe strekken zowel in het opschrift van het decreet als in het decreet zelf de verwijzingen naar de provinciale sportdiensten weg te laten. (Stuk 527, nr. 4)

Het is de bedoeling van die amendementen om de subsidiëring van de provinciale sportdiensten uit het voorstel van decreet te lichten. De indieners zijn van oordeel dat de beschikbare kredieten integraal naar de gemeenten moeten gaan, omdat de provinciale sportdiensten door de provincies zelf ruim voldoende worden gefinancierd.

Beide indieners stellen dat het niet hun bedoeling is de subsidiëring van de Vlaamse Gemeenschapscommissie in vraag te stellen. Er wordt gesteld dat er op dit ogenblik nog

geen initiatieven zijn vanwege de **VGC**. Met dit decreet wordt de mogelijkheid geschapen dat er toch iets zou gebeuren op sportpromotioneel vlak voor de Vlamingen in Brussel.

Een indiener van het voorstel zegt niet te kunnen instemmen met de voorgestelde amendering. Het is niet zo dat de kredieten voor de provinciale sportdiensten in mindering worden gebracht van de kredieten die naar de gemeenten gaan. In de sportbegroting is reeds een krediet voor de provinciale sportdiensten uitgetrokken. Van dit decreet kan worden gebruikt gemaakt om deze feitelijke toestand een decretale basis te geven.

De afgevaardigde van de minister sluit zich hierbij aan. De facto bestaat er reeds een niet-decretale subsidiëring van de provinciale sportdiensten, die op die manier kan worden geregulariseerd.

Een lid vraagt of de consequentie van die decretale regulatie zal zijn, dat de subsidie aan de provinciale sportdiensten dan kan verhogen.

De afgevaardigde van de minister antwoordt dat dit in eerste instantie van de beschikbare kredieten zal afhangen.

Deze mogelijkheid is volgens een indiener van de amendementen een reden te meer om de provinciale sportdiensten van subsidiëring in het kader van dit decreet uit te sluiten. Als er in de toekomst meer kredieten mochten worden uitgetrokken, moeten die integraal naar de gemeenten gaan.

Een ander lid stelt dat men er niet omheen kan dat de provincies als bestuurlijke entiteit bestaan en dat zij ook initiatieven op het vlak van de sportpromotie ontwikkelen. Er moet dus geen theoretische discussie over worden gevoerd. Het is beter om een decretale regeling voor de subsidiëring uit te werken, dan de feitelijke toestand ongereguleerd te laten voortbestaan.

Een lid stelt dat het opnemen van de provincies in het decreet niet mag leiden tot een vermindering van de middelen voor de gemeenten.

Zowel de indieners van het voorstel als de afgevaardigde van de minister zeggen dat dit nooit het geval kan zijn.

De amendementen worden niet aangenomen door de werkgroep.

Artikel 1

Dit artikel wordt ongewijzigd aangenomen.

Artikel 2

Dit artikel bevat de begripsomschrijvingen.

Bij punt 3" met de omschrijving van het begrip „sportfunctionaris” stelt de heer Vandeuren een amendement voor dat de omschrijving aanvult met de bepaling dat de sportfunctionaris hoofdzakelijk belast is met sportpromotie en -animatie. (Stuk 527, nr. 3)

De werkgroep is van oordeel dat het raadzaam is expliciet te bepalen dat de hoofdactiviteiten van een gemeentelijk sportfunctionaris de sportpromotie en -animatie zijn en niet administratieve werkzaamheden voor de sportdienst of het sportcentrum.

Dit amendement wordt aangenomen.

In punt 5° over het sportcentrum moet volgens een amendement van de 'indieners van het voorstel het woord „beheerd” worden vervangen door het woord „betuurd”. (Stuk 527, nr. 2) Dit werd gevraagd in het advies van de Vlaamse Hoge Raad voor de Sport, waarin werd opgemerkt dat de term „bestuurd” ruimer is dan „beheerd”, omdat dit ook een beleidsvisie en filosofie veronderstelt.

Ook dit amendement wordt aangenomen.

Artikel 3

Bij dit artikel over de subsidiëring van de spordiensten, wordt door de indieners van het voorstel een andere formulering van het artikel voorgesteld. (Stuk 527, nr. 2)

De oorspronkelijke tekst bepaalde dat de subsidies worden toegekend aan de sportdiensten zelf. In de voorgestelde nieuwe tekst wordt gesteld dat de subsidies naar de gemeenten gaan, die een erkende sportdienst hebben.

Het advies van de WSG stelde dat niet de spordiensten de subsidies moeten toegewezen krijgen, maar wel de overheid die een sportbeleid voert en daarvoor een sportdienst heeft opgericht.

Dit amendement wordt door de werkgroep aangenomen. De nieuwe tekst van het artikel luidt dan als volgt :

„Binnen de perken van de daartoe uitgetrokken begrotingskredieten kent het BLOSO subsidies toe aan de gemeente, de provincie en de Vlaamse Gemeenschapscommissie indien zij een erkende sportdienst hebben.”

Artikel 4

In dit artikel over de erkenning van een sportdienst, moet enkel een technische verbetering worden aangebracht : in paragraaf 4 moet naar alle artikelen over de erkenningsvoorwaarden worden verwezen. Door een vergetelheid werd hier geen melding gemaakt van artikel 9. (Stuk 527, nr.3) Dit technisch amendement wordt door de werkgroep aangenomen.

Artikel 5

Dit artikel bevat de hoofdvoorwaarden waaraan een sportdienst moet voldoen om erkend te worden en erkend te blijven.

Bij punt 3” waarin wordt bepaald dat de organiserende overheid het eigendoms- of genotsrecht over het sportcentrum bezit, stelt de heer Barbé een amendement voor dat er toe strekt dat de bijkomende bepaling wordt weggelaten dat de Vlaamse regering het minimum aantal uren vaststelt waarop het sportcentrum ter beschikking van de sportdienst moet staan. (Stuk 527 nr. 3)

De indiener van het amendement stelt dat dit een centralistische maatregel is, die bovendien onmogelijk door de Vlaamse regering kan worden gecontroleerd.

Een indiener van het voorstel antwoordt dat er minimale eisen moeten worden gesteld wat betreft de openingsuren van het sportcentrum. Het al dan niet ontbreken van een controlebaarheid mag geen reden zijn om deze eisen niet te stellen.

Een andere indiener stelt dat het de bedoeling is de terbeschikkingstelling van de sportinfrastructuur aan de sport-

dienst te regelen door middel van contracten. In die contracten kan een bepaling worden opgenomen over de openingsuren.

De afgevaardigde van de minister zegt dat het hoegenaamd niet de bedoeling is dat de Vlaamse regering bevoogdend zou optreden naar de gemeenten toe. Er moeten wel degelijk minimale voorwaarden met betrekking tot de openingsuren van het sportcentrum worden gesteld bij het toestaan van de erkenning. Als er bovendien een duidelijk contract is, is er in feite weinig controle van de overheid nodig.

Een lid stelt dat de sportcentra op dit ogenblik al zeer overbezet zijn. Het is niet realistisch daar dan nog een aantal uren bovenop te reserveren voor de sportdiensten van de gemeenten.

Er wordt geantwoord dat in punt 6" d) wordt bepaald dat de sportdienst het beheer en de promotie van het sportcentrum moet ondersteunen. De sportdienst heeft dus een duidelijke functie bij de werking van het sportcentrum.

Het amendement van de heer **Barbé** wordt niet aangenomen.

Bij punt 4" zijn er amendementen van de indieners van het voorstel die „beheer” van de sportaccommodaties vervangen door „bestuur” . (Stuk 527, nr. 2) Dit is een gelijkkluidend amendement als dat bij artikel 2,5°.

Deze amendementen worden aangenomen.

Een lid stelt dat het bestuur van sportaccommodaties niet kan gebeuren door een sportraad, die de organiserende overheid zou moeten bijstaan bij dat bestuur. Een sportraad is een adviserend orgaan, en kan dus juridisch niet verantwoordelijk worden gesteld voor het bestuur van accommodaties.

De afgevaardigde van de minister verduidelijkt dat de bestuursformules moeten voldoen aan **de** bepalingen van de Cultuurpactwet van 16 juli 1973. Deze formule stemt overeen met formule a opgenomen in artikel 9 van de Cultuurpactwet.

Een lid is van oordeel dat elke gemeente voor zichzelf moet kunnen kiezen welke beheersformule het meest aangepast is aan de gemeentelijke situatie.

In punt 5" a) wordt bepaald dat de gemeente moet kiezen voor een afzonderlijke en autonome sportraad, zoals bepaald wordt in het 'decreet van 24 juli 1991 houdende organisatie van het overleg en de inspraak in het gemeentelijk cultuurbeleid.

De heer Barbé dient hierbij een amendement in dat de gemeenten vrij laat om ofwel een autonome sportraad ofwel een aparte werkgroep sport binnen de gemeentelijke culturele raad op te richten. (Stuk 527, nr. 3)

De indiener is van oordeel dat het niet in alle gemeenten mogelijk is een goed functionerende autonome sportraad op te richten.

Een indiener van het voorstel zegt dat het de expliciete bedoeling is dat alle gemeenten een autonome sportraad zouden krijgen. Dit is een beleidskeuze : de gemeente die gebruik wil maken van de mogelijkheden die dit decreet biedt, moet een sportraad oprichten. Het decreet van 24 juli 1991 laat de gemeenten vrij voor elke deelsector al dan niet een

van 24 juli 1991. Dit decreet is geschreven op maat van de gemeentelijke culturele raden, waar er door de bepalingen van het Cultuurpact een duidelijke politisering wordt ingebouwd. Die politisering moet uit de sportraden worden geweerd.

Men is het met deze stelling eens, maar er wordt wel gewezen op de dwingende bepalingen van de Cultuurpactwet, die ook bij de oprichting van een gemeentelijke sportraad niet kunnen worden omzeild.

De afgevaardigde van de minister verwijst in deze discussie naar de dynamiek die het recente decreet op het plaatselijk jeugdwerkbeleid met zich heeft meegebracht. Ongeveer de helft van de gemeenten heeft niet geopteerd voor het oprichten van een eigen jeugdraad.

De facto wordt door het decreet van 24 juli 1991 aan de gemeenten de plicht opgelegd om minstens één adviesraad voor het gemeentelijk cultuurbeleid op te richten. Daarbij is er een minimale leidraad voor de samenstelling van die raden, op basis van de regels van het Cultuurpact.

De afgevaardigde van de minister stelt dat het voor een groot stuk van de plaatselijke invulling van het decreet afhangt, hoe die raden er precies uitzien en werken.

Een lid zegt principieel gekant te zijn tegen een sportraad, die een louter aanhangsel van een gemeentelijke culturele raad is.

Binnen de Werkgroep is de meerderheid voorstander van het oprichten van autonome sportraden in de gemeenten, die dan nog zo weinig mogelijk gepolitiseerd moeten zijn. Het moet een adviesraad van gebruikers zijn. Er wordt ook op gewezen dat de sportinfrastructuurraad uit het vorige decreet wordt afgeschaft.

De tekst wordt door de werkgroep niet gewijzigd.

Bij punt 5" b) stelt de heer Barbé voor om de zinssnede „de Vlaamse regering bepaalt nader de organisatie van deze sportraad” weg te laten. (Stuk 527, nr. 3) Het is niet aan de Vlaamse regering om reglementerend op te treden bij de werking van die adviesraad.

De werkgroep neemt dit amendement niet aan. Er moeten door de Vlaamse regering algemene regels worden gesteld over de werking van de sportraden van de provincies en de VGC, zodanig dat zij een min of meer uniforme werkwijze hebben.

Bij punt 6" stellen de indieners van het voorstel voor om dit punt volledig te herschrijven, zodanig dat duidelijker zou blijken dat in dit decreet het accent op de sportpromotie komt te liggen. (Stuk 527, nr. 2) Dit gebeurt op advies van de Vlaamse Hoge Raad voor de Sport en de WSG.

De heer Caudron stelt een gelijklopende redactie van dit punt 6" a) voor, met dien verstande dat de aangepaste en onafhankelijke wijze van organiseren vooral van toepassing is op de eigen sportpromotie. (Stuk 527, nr. 4)

Dit amendement wordt niet aangenomen. De werkgroep opteert voor het oorspronkelijke amendement van de indieners van het voorstel van decreet.

De tekst van punt 6" luidt dan als volgt :

„6° de sportdienst heeft als opdracht de algemene sportbeoefening door de bevolking te promoten ; dat houdt onder meer het volgende in :

a) in te staan voor de sportpromotie door in overleg met de respectieve sportraden :

— activiteiten te organiseren die de bevolking tot sportbeoefening aanzetten ;

— op aangepaste en onafhankelijke wijze de sportpromotionele campagnes en acties te ondersteunen die voor de hele bevolking van de Vlaamse Gemeenschap gelden ;

voor die activiteiten is jaarlijks een afzonderlijk budget beschikbaar ;

b) het gemeentelijke sportleven, het provinciale sportleven of het Nederlandstalig sportleven in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest te coördineren ;

c) organisatoren van sportevenementen te begeleiden en te ondersteunen ;

d) het bestuur en de promotie van het sportcentrum te ondersteunen ;”

Een lid vraagt wat onder sportpromotie moet worden verstaan.

De afgevaardigde van de minister antwoordt dat sportpromotie is wat aanzet tot sporten, in het kader van de sport voor allen.

Voor het lid betekent dit dat de subsidies dus ook expliciet naar die sportpromotie moeten gaan en niet mogen worden gebruikt voor allerlei zijdelingse kosten, die komen kijken bij het organiseren van sportactiviteiten, zoals lonen, vervoer en verzekeringen.

Bij punt 7” is er een technisch amendement waarbij in b) eerste lid „littera c” wordt vervangen door „littera a” . (Stuk 527, nr. 2). Dit is nodig gezien de nieuwe redactie van punt 6” . Dit amendement wordt aangenomen.

De indieners van het voorstel van decreet stellen voor in punt 7° een nieuw punt c) in te voegen, waarin wordt bepaald dat er jaarlijks ook een sportpromotieplan moet worden ingediend voor het komende werkjaar en dit na overleg met de sportraad. Ook bepaalt de Vlaamse regering de voorwaarden waaraan dat sportpromotieplan moet voldoen. (Stuk 527, nr. 3)

Hiermee willen de indieners duidelijk maken dat in dit decreet de nadruk wordt gelegd op de sportpromotie. Het sportpromotieplan kan worden vergeleken met het jeugdwerkbeleidsplan, en moet in nauw overleg met de adviserende sportraad worden opgesteld.

De werkgroep neemt dit amendement aan.

Artikel 6

Bij dit artikel over de bijzondere voorwaarden verbonden aan de werking van de sportdiensten, worden er geen opmerkingen gemaakt.

Artikel 7

Dit artikel behandelt specifieke erkenningsvoorwaarden voor de gemeentelijke sportdiensten en de indeling van de gemeentelijke sportdiensten in drie categorieën.

Amendementen van de heer Barbé strekken ertoe om in de paragrafen 1 en 4 de verwijzingen naar de oppervlakte van de sportaccommodaties als maatstaf voor de erkenning weg te laten. (Stuk 527, nr. 3) De heer Barbé treedt daarmee de Vlaamse Hoge Raad voor de Sport bij, die de opmerking

heeft gemaakt dat de oppervlakte geen goed criterium voor erkenning is.

Een indiener van het voorstel van decreet antwoordt dat het noodzakelijk is dat er normen worden gesteld inzake de sportinfrastructuur. Er is een groot kwalitatief verschil tussen een turnzaaltje en een multi-functionele sporthal. Om erkend te worden is er een minimale basisinfrastructuur nodig.

De afgevaardigde van de minister zegt dat de aanwezigheid van goede infrastructuur bepalend is voor de kwaliteit en de kwantiteit van de sportpromotie.

De amendementen van de heer Barbé worden niet aangenomen.

Bij paragraaf 4 stellen de indieners van het voorstel een technisch amendement voor waarbij het woord „maximale” (infrastructuurvereisten) wordt vervangen door „minimale (infrastructuurvereisten). (Stuk 527, nr. 2) Het gaat hier om het rechtzetten van een redactionele fout. Dit amendement wordt aangenomen.

Bij dezelfde paragraaf wordt door dezelfde indieners bij technisch amendement voorgesteld om de terminologieën „een gemeente van twintigduizend inwoners of meer” en „een gemeente van vijftigduizend inwoners of meer” te vervangen door respectievelijk „een gemeente van categorie B” en „een gemeente van categorie A”. (Stuk 527, nr. 2) Dit is een duidelijker formulering. Ook dit amendement wordt aangenomen.

Eveneens door dezelfde indieners wordt een amendement ingediend dat een nieuwe paragraaf 5 aan het artikel toevoegt. (Stuk 527, nr. 2)

Hierin wordt gesteld dat een gemeente van minder dan 10.000 inwoners zich kan verenigen met een of meer aangrenzende gemeenten voor de oprichting van een intergemeentelijke sportdienst. Dit werd voorgesteld in het advies van de WSG. Hiermee wordt tegemoet gekomen aan de bekommernis dat de financiële gevolgen voor kleinere gemeenten om te voldoen aan de erktingsvoorwaarden erg zwaar kunnen uitvallen. Intergemeentelijke samenwerking kan dan een oplossing bieden. Er wordt ook gesteld dat er op andere terreinen voorbeelden zijn van de mogelijkheid tot intergemeentelijke samenwerking. Er wordt verwezen naar het bibliotheekdecreet en het decreet op het plaatslijk jeugdwerkbeleid.

Een lid merkt op dat hier wel een probleem kan opduiken met betrekking tot de betrokkenheid van adviesraden. Hoe moet dit intergemeentelijk geregeld worden ?

Een indiener van het voorstel stelt dat de concrete uitvoering van deze bepaling moet worden overgelaten aan de Vlaamse regering, die dienaangaande een uitvoeringsbesluit moet treffen.

Het amendement wordt door de werkgroep aangenomen.

De tekst van de nieuwe paragraaf 5 luidt als volgt :

„§ 5. Om te voldoen aan de bepalingen van dit artikel kan een gemeente met minder dan 10.000 inwoners zich verenigen met één of meer aangrenzende gemeenten om samen een intergemeentelijke sportdienst op te richten. De bepalingen van artikel 5 en artikel 6 van dit decreet zijn op deze intergemeentelijke sportdienst van overeenkomstige toepassing.”

Artikel 8

Dit artikel bevat de erkenningsvoonvaarden voor de provincies en de Vlaamse Gemeenschapscommissie.

Er wordt door de indieners van het voorstel een nieuwe redactie van de tekst voorgesteld. (Stuk 527, nr. 2)

De oorspronkelijke tekst bevat een bepaling inzake de subsidievoorwaarden, welke niet thuis hoort in dit hoofdstuk. Dienaangaande wordt verwezen naar een amendement bij artikel 11.

De nieuwe tekst laat deze bepaling weg en stelt bovendien dat er voor de sportcentra van de provincies en van de VGC geen voorwaarden gelden inzake minimale oppervlakten.

Dit amendement wordt aangenomen.

De nieuwe tekst van het artikel luidt dan als volgt :

„Voor de toepassing van dit decreet worden de Vlaamse Gemeenschapscommissie en de provinciebesturen, voor wat de erkenning betreft, gelijkgesteld met een gemeente van categorie A met vijftigduizend inwoners.

Voor het sportcentrum van de provincies en de Vlaamse Gemeenschapscommissie gelden geen voorwaarden inzake minimale oppervlakten.”

Artikel 9

In dit artikel wordt bepaald dat het budget voor de activiteiten inzake sportpromotie minimaal even groot moet zijn als de subsidie die tijdens het voorgaande werkjaar werd toegekend.

De indieners van het voorstel stellen een nieuwe tekst van dit artikel voor, waarbij die in overeenstemming wordt gebracht met de bepalingen uit artikel 3 en er wordt rekening gehouden met de nieuwe redactie van artikel 5, 6”. (Stuk 527, nr. 2)

Dit amendement wordt aangenomen.

Artikel 9 luidt dan als volgt :

„Het in artikel 5, 6°, littera a bedoelde budget is **minimaal** even groot als de subsidie die het BLOSO tijdens het voorgaande werkjaar aan de gemeente, de provincie of de Vlaamse Gemeenschapscommissie toegekend heeft.”

Artikel 10

Dit artikel handelt over de subsidievoorwaarden.

Bij paragraaf 1 wordt door de indieners een amendement voorgesteld dat de eerste twee zinnen van het eerste lid vervangt door een nieuwe bepaling, waarin de subsidievoorwaarden per categorie duidelijker worden omschreven. (Stuk 527, nr. 2)

Een lid vraagt wat de draagwijdte is van de bepaling dat de gemeenten sportfunctionarissen moeten „in dienst hebben” . Er wordt nergens expliciet gesteld dat dit betekent dat het om statutair personeel moet gaan.

De afgevaardigde van de minister verwijst naar artikel 6, 2°, waarin wordt gesproken over een „formatieplaats” . Dit betekent een betrekking in de vaste personeelsformatie van de gemeente. Het is dus een statutaire betrekking. In artikel 6 wordt bepaald dat het om minstens één voltijdse sportfunc-

tionaris binnen de vaste personeelsformatie gaat. Als de gemeente nog sportfunctionarissen op contractuele basis wil aanwerven, dan is dat haar goed recht in het raam van de gemeentelijke autonomie.

Een lid stelt dat na het derde gedachtenstreepje de laatste twee zinnen in feite een nieuw lid moeten worden.

Volgens deze spreker schuilt er een gevaar in de bepaling dat aan één van de sportfunctionarissen — als er meerdere in dienst zijn — de leiding van de sportdienst wordt opgedragen. Het is mogelijk dat die functionaris dan een in hoofdzaak administratieve taak zal krijgen.

Een indiener van het voorstel antwoordt met te verwijzen naar artikel 2, 3°, waar expliciet gesteld is dat de sportfunctionaris hoofdzakelijk belast is met sportpromotie — en animatie.

De heer Vandeurzen dient een subamendement in dat voorstelt de laatste twee zinnen van het eerste lid van de voorgestelde tekst van § 1 weg te laten. (Stuk 527, nr. 3) Het is niet nodig in dit artikel bepalingen op te nemen over de taken van de sportfunctionarissen. In artikel 2, 3° is reeds gesteld wat de hoofdtaak van de sportfunctionaris is. Bovendien is er ook bepaald dat dit in een leidinggevende of verantwoordelijke functie is.

Dit subamendement en het aldus gewijzigde amendement worden aangenomen.

De indieners van het voorstel dienen een amendement in dat de laatste zin van het eerste lid van § 1 in verband met de bezoldiging van de sportfunctionarissen vervangt door een nieuwe bepaling, die rekening houdt met de juiste gemeentelijke weddeschalen. Bovendien wordt een bepaling opgenomen in verband met de weddeschaal voor de houders van een diploma van hoger secundair onderwijs. (Stuk 527, nr. 2)

Een lid zegt dat de voorgestelde formulering niet klopt. De sportfunctionarissen zouden betaald worden overeenkomstig het door hen behaalde diploma en niet overeenkomstig het voor de functie vereiste diploma. Die bepaling kan vele gemeenten ervan weerhouden om functionarissen in dienst te nemen.

De afgevaardigde van de minister wijst er op dat de bepalingen inzake de bezoldiging ook bij uitvoeringsbesluit kunnen worden geregeld. Als de weddeschalen in het decreet worden opgenomen, moeten ze ook worden toegepast.

De heer Vandeurzen dient een subamendement in, waarbij wordt bepaald dat de sportfunctionarissen minimaal betaald worden overeenkomstig het vereiste diploma. (Stuk 527, nr. 4)

Dit betekent concreet dat wanneer het diploma van hoger onderwijs buiten de universiteit vereist is, een licentiaat wordt bezoldigd op het niveau van een regent.

Dit subamendement wordt aangenomen.

De tekst van paragraaf 1 luidt na deze wijzigingen als volgt :

„§ 1. Om in aanmerking te komen voor subsidiëring, moeten :

- de gemeenten van categorie A tenminste twee sportfunctionarissen in dienst hebben die houder zijn van het diploma van licentiaat in de lichamelijke opvoeding ;
- de gemeenten van categorie B tenminste één sportfunctionaris in dienst hebben die houder is van het diploma van licentiaat in de lichamelijke opvoeding ;

— de gemeenten van categorie C tenminste **één** sportfunctionaris in dienst hebben die houder is van het diploma van geaggregeerde voor het lager secundair onderwijs in de lichamelijke opvoeding.

De sportfunctionarissen worden minimaal betaald overeenkomstig het vereiste diploma.

Bovendien moet een sportfunctionaris houder zijn van het brevet van sportfunctionaris, afgeleverd door de Vlaamse Trainersschool, of van een van de bekwaamheidsbewijzen die door de Vlaamse regering worden bepaald.”

Artikel 11

In dit artikel wordt bepaald dat de subsidie aan de gemeentelijke sportdienst bestaat uit een basissubsidie en een aanvullende subsidie.

Bij punt 2” a) stellen de indieners van het voorstel een amendement voor dat er toe strekt dat bij de aanvullende subsidie het maximaal aantal sportfunctionarissen in voltijdse formatieplaatsen bij gemeenten van categorie A met 1 bijkomende functionaris wordt verhoogd per schijf van 100.000 inwoners. Dat betekent concreet de volgende maxima :

- 3 functionarissen in een gemeente vanaf 50.000 inwoners
- 4 functionarissen in een gemeente vanaf 100.000 inwoners
- 5 functionarissen in een gemeente vanaf 200.000 inwoners
- 6 functionarissen in een gemeente vanaf 300.000 inwoners
- 7 functionarissen in een gemeente vanaf 400.006 inwoners

Dit is een belangrijke correctie voor de grote steden, die daarmee aanspraak kunnen maken op een subsidiëring van bijkomende sportfunctionarissen.

Een lid vraagt wat dan de diplomavereisten voor deze bijkomende functionarissen zijn. Moeten dat allen licentiaten zijn, omdat zij in een gemeente van categorie A werken ?

Een indiener van het voorstel antwoordt dat de bepaling in artikel 10 duidelijk is : in gemeenten van categorie A moeten minimaal twee sportfunctionarissen in dienst zijn die houder zijn van het licentiaatsdiploma. De bijkomende functionarissen kunnen houder zijn van lagere diploma's.

Een lid wijst er nog op dat deze bepaling in de praktijk zal betekenen dat er maximaal een tiental extra sportfunctionarissen moeten worden aangeworven, over de totaliteit van de grote steden gezien. Dus is het al bij al geen ingrijpende maatregel.

Dit amendement wordt aangenomen.

Dezelfde indieners stellen een amendement voor dat een nieuwe paragraaf 2 toevoegt aan dit artikel met een bepaling van de subsidieberekening voor de sportdiensten van de provincies en van de VGC. (Stuk 527, nr. 2)

Dit amendement wordt aangenomen, zodat het artikel nu ingedeeld is in twee paragrafen.

Een amendement van de heer Barbé stelt voor om het laatste lid van paragraaf 1 weg te laten. (Stuk 527, nr. 3) Het betreft de bepaling dat de totale subsidie wordt vermenigvuldigd met het erkenningspercentage van de infrastructuur. Bij uitbreiding moet dan ook het tweede lid van de nieuwe tweede paragraaf, met een gelijkaardige bepaling voor de sportdiensten van de provincies en de VGC, worden weggelaten.

De heer Barbé handhaaft zijn bezwaren die hij ook bij artikel 7 heeft gemaakt, namelijk dat de oppervlakte van de

sportaccommodaties geen goede maatstaf is voor erkenningen of subsidieberekeningen.

Dit amendement wordt niet aangenomen.

Een lid vraagt waarom deze bepaling in het voorstel opgenomen is.

Een indiener van het voorstel antwoordt dat dit gebeurd is om een correctie mogelijk te maken naar die gemeenten die zware investeringen hebben gedaan in infrastructuur, naar aanleiding van het decreet van 1976. Zij mogen hiervoor niet bestraft worden omdat het nieuwe decreet veel meer de nadruk legt op sportpromotie.

De afgevaardigde van de minister stelt dat het aan de Vlaamse regering is om vast te stellen op welke manier een correctiefactor moet worden uitgewerkt. Die correctiefactor moet rekening houden met de beschikbare infrastructuur van de gemeenten. Dat betekent dat de totale subsidie van de gemeenten stijgt naarmate zij over meer infrastructuur beschikken dan voorzien wordt in de minimale erkenningsvoorwaarde, bepaald in artikel 7.

In deze zin stellen de indieners van het voorstel twee amendementen voor die de bewuste bepalingen in de paragrafen 1 en 2 anders formuleren. (Stuk 527, nr. 4) De totale subsidie wordt vermenigvuldigd met een correctiefactor, die rekening houdt met de beschikbare infrastructuur die hoger ligt dan de minimale oppervlakte nodig voor erkenning. De Vlaamse regering zal dienaangaande de nadere regelen bepalen.

Dit amendement wordt aangenomen.

Na deze amenderingen wordt het artikel dan als volgt :

„§ 1. De totale subsidie bestaat voor elke erkende gemeentelijke sportdienst uit een basissubsidie en een aanvullende subsidie die als volgt wordt berekend :

1° de basissubsidie : één vierde van het begrotingskrediet dat de Vlaamse Gemeenschap uittrekt voor de uitvoering van dit decreet, verdeeld a rato van het inwonersaantal van de gesubsidieerde gemeenten volgens de recentste volkstelling ;

2° de aanvullende subsidie : drie vierde van het begrotingskrediet dat de Vlaamse Gemeenschap uittrekt voor de uitvoering van dit decreet, verdeeld a rato van de in erkende sportdiensten werkzame sportfunctionarissen die voldoen aan de in dit decreet gestelde voorwaarden ; hierbij wordt rekening gehouden met de volgende maxima :

a) categorie A : drie door sportfunctionarissen ingevulde voltijdse formatieplaatsen, Dit aantal wordt voor gemeenten met meer dan 100.000 inwoners en bij elke supplementaire schijf van 100.000 inwoners telkens met 1 verhoogd;

b) categorie B : twee door sportfunctionarissen ingevulde voltijdse formatieplaatsen ;

c) categorie C : één door sportfunctionarissen ingevulde voltijdse formatieplaats.

De totale subsidie wordt vermenigvuldigd met een correctiefactor die rekening houdt met de beschikbare infrastructuur van het sportcentrum, die de minimale oppervlakte van de sportaccommodaties zoals bepaald in artikel 7 § 1 overtreft. De Vlaamse regering bepaalt de nadere regelen voor de berekening van deze correctiefactor voor elke sportdienst.

§ 2. Voor de erkende sportdiensten van de provincies en de Vlaamse Gemeenschapscommissie wordt de totale subsidie berekend op dezelfde wijze als in § 1 van dit artikel, met dien

verstande dat de provincies en de Vlaamse Gemeenschapscommissie gelijkgesteld worden met een gemeente van categorie A, met vijftigduizend inwoners.”

Artikel 12

Dit artikel met de opheffingsbepaling van het decreet van 7 december 1976 wordt ongewijzigd aangenomen.

Artikel 13

Dit artikel bevat overgangsbepalingen.

De indieners van het voorstel stellen twee amendementen voor met bijkomende overgangsbepalingen. (Stuk 527, nr. 2)

Een eerste amendement bepaalt dat besturen waarvan de sportdienst reeds wordt gesubsidieerd, drie jaar de tijd krijgen om te voldoen aan de voorwaarde gesteld in artikel 5, 1°. Deze voorwaarde behelst dat de organiserende overheid van de sportdienst een gemeente, een provincie of de VGC is.

Op dit ogenblik zijn er sportdiensten die worden beheerd door een VZW. Men moet de gemeenten de tijd geven om het beheer van die VZW over te nemen en het personeel in de gemeentelijke personeelsformatie te integreren.

Het tweede amendement stelt dat de sportfunctionaris die gestart is met de opleiding voor het bekomen van het brevet van sportfunctionaris, en die die opleiding met succes beëindigt, wordt gelijkgeschakeld met de sportfunctionarissen vermeld in het eerste lid (bedoeld wordt de eerste paragraaf in het geamendeerde artikel). Met dit amendement wordt tegemoet gekomen aan een bekommernis van de WSG.

Beide amendementen worden aangenomen, zodat het artikel nu bestaat uit drie paragrafen die luiden als volgt :

„§ 1. De sportfunctionarissen die op 1 januari van het jaar waarin dit decreet in werking treedt gesubsidieerd worden volgens voornoemd decreet van 7 december 1976 en de sportfunctionarissen die op die datum in dienst zijn van de sportdienst van de provincies en van de Vlaamse Gemeenschapscommissie, worden in aanmerking genomen voor de berekening van de subsidie volgens dit decreet.

Ook als zij in dienst treden bij een andere erkende sportdienst, worden die sportfunctionarissen in aanmerking genomen voor de berekening van de subsidie volgens dit decreet,

§ 2, De besturen waarvan de sportdienst reeds wordt gesubsidieerd bij de inwerkingtreding van dit decreet, komen verder in aanmerking voor **subsidiering**. Zij krijgen drie jaar de tijd om te voldoen aan de voorwaarden gesteld in artikel 5, 1°.

§ 3. De sportfunctionaris die op de datum van de inwerkingtreding van dit decreet met de opleiding zoals bepaald in artikel 10, § 1 laatste lid is gestart en die opleiding nadien ook met succes beëindigt, wordt gelijk geschakeld met de in § 1 vermelde sportfunctionarissen, ongeacht of hij voldoet aan de bepalingen van **artikel 10.**”

Artikel 14

Dit artikel dat bepaalt dat het decreet in werking treedt op 1 januari van het jaar dat volgt op de bekendmaking ervan in het Belgisch Staatsblad, wordt ongewijzigd aangenomen.

V. Besluit

De werkgroep bereikt overeenstemming over de bijgevoegde tekst aangenomen door de werkgroep.

De Commissie voor Cultuur moet zich uitspreken over de amendementen waarover geen consensus werd bereikt en over de definitieve tekst die aan de plenaire vergadering zal worden voorgelegd.

De verslaggever,

J. VANDEURZEN

De voorzitter,

D. VAN MECHELEN

TEKST AANGENOMEN DOOR DE WERKGROEP**HOOFDSTUK 1****Algemene bepalingen****Artikel 1**

Dit decreet regelt een aangelegenheid als bedoeld in artikel 127 van de Grondwet.

Artikel 2

In dit decreet wordt verstaan onder :

1" de Hoge Raad : De Vlaamse Hoge Raad voor de Sport ;

2" de sportdienst : de dienst, belast met de uitvoering van het sportbeleid, de programmering en de coördinatie van de sportactiviteiten en het beheer van de sportinfrastructuur ;

3" de sportfunctionaris : het personeelslid, uitsluitend werkzaam voor de sportdienst in een leidinggevende of verantwoordelijke functie en hoofdzakelijk belast met de sportpromotie en -animatie ;

4" de sportraad : de door de organiserende overheid erkende adviesraad inzake sportaangelegenheden ;

5" het sportcentrum : het geheel van sportaccommodaties dat bestuurd wordt hetzij door de organiserende overheid, hetzij door een vereniging zonder winstgevend doel ;

6" het BLOSO : **het Vlaams** Commissariaat-generaal voor de Bevordering van de Lichamelijke Ontwikkeling, de Sport en de Openluchtrecreatie ;

7" De Vlaamse Trainersschool : de instelling die ter uitvoering van de opdrachten, toegekend aan het BLOSO, werd opgericht in de vorm van een samenwerkingsverband tussen het BLOSO, de universiteiten (Katholieke Universiteit Leuven, Universiteit Gent en Vrije Universiteit Brussel) en de sportfederaties.

Artikel 3

Binnen de perken van de daartoe uitgetrokken begrotingskredieten kent het BLOSO subsidies toe aan de gemeente, de provincie en de Vlaamse Gemeenschapscommissie indien zij een erkende sportdienst hebben.

Artikel 4

§ 1. De erkenning van een sportdienst wordt door het BLOSO verleend, geweigerd, geschorst of ingetrokken na advies van de Hoge Raad onder de voorwaarden en in de vorm, bepaald door de Vlaamse regering.

§ 2. In geval van weigering van een erkenning kan de aanvrager van de erkenning beroep aantekenen bij de Vlaamse regering volgens een procedure die door de Vlaamse regering wordt bepaald.

§ 3. De controle over de werking van de erkende sportdiensten gebeurt door het BLOSO onder de voorwaarden en in de vorm, bepaald door de Vlaamse regering.

§ 4. De erkenning kan, naargelang van het geval, geweigerd, geschorst of ingetrokken worden als Cén of meer van de voorwaarden, vermeld in de artikelen 5, 6, 7, 8 en 9 niet of niet meer worden nageleefd.

HOOFDSTUK 11

Erkenningsvoorwaarden

Artikel 5

Om erkend te worden en erkend te blijven moet een gemeentelijke sportdienst, een provinciale sportdienst en de sportdienst van de Vlaamse Gemeenschapscommissie aan de volgende voorwaarden voldoen :

1" de organiserende overheid van de sportdienst is een gemeente, een provincie of de Vlaamse Gemeenschapscommissie ;

2" de organiserende overheid stelt een sportcentrum ter beschikking voor sportactiviteiten van verenigingen, organisaties en bevolkingsgroepen, ongeacht hun ideologische en filosofische strekking ;

3" de organiserende overheid bezit het eigendomsrecht of het genotsrecht van het sportcentrum ; de Vlaamse regering bepaalt het minimumaantal uren waarop het sportcentrum ter beschikking moet staan van de sportdienst ;

4" de sportaccommodaties moeten bestuurd worden :

a) hetzij door de organiserende overheid, bijgestaan door een erkende sportraad ;

b) hetzij door een vereniging zonder winstgevend doel waaraan door de organiserende overheid het bestuur over het sportcentrum bij overeenkomst wordt toevertrouwd ; in dat geval moeten de statuten van de vereniging zonder winstgevend doel bepalen dat elk van de statutaire organen voor de helft bestaat uit vertegenwoordigers van de organiserende overheid volgens het evenredige stelsel en voor de andere helft uit afgevaardigden van de door de organiserende overheid erkende sportraad ;

de Vlaamse regering omschrijft nader de opdracht van de bestuursorganen bij gemeentelijk beheer of beheer door een vereniging zonder winstgevend doel ;

5" binnen het kader van de organisatie van het overleg en de inspraak moet

a) een gemeente kiezen voor een afzonderlijke en autonome sportraad zoals bepaald wordt in het decreet van 24 juli 1991 houdende organisatie van het overleg en de inspraak in het gemeentelijk cultuurbeleid ;

b) een provincie en de Vlaamse Gemeenschapscommissie een sportraad oprichten als adviesorgaan waarin alle verenigingen, groeperingen of organisaties die actief zijn in het provinciale sportleven of in het Nederlandstalige sportleven in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, vertegenwoordigd kunnen zijn ; de Vlaamse regering bepaalt nader de organisatie van deze sportraad ;

6" de sportdienst heeft als opdracht de algemene sportbeoefening door de bevolking te promoten ; dat houdt onder

— activiteiten te organiseren die de bevolking tot sportbeoefening aanzetten.

— op aangepaste en onafhankelijke wijze de sport-promotionele campagnes en acties te ondersteunen die voor de hele bevolking van de Vlaamse Gemeenschap gelden ;

voor die activiteiten is jaarlijks een afzonderlijk budget beschikbaar ;

b) het gemeentelijke sportleven, het provinciale sportleven of het Nederlandstalig sportleven in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest te coördineren ;

c) organisatoren van sportevenementen te begeleiden en te ondersteunen ;

d) het bestuur en de promotie van het sportcentrum te ondersteunen ;

7° de organiserende overheid dient jaarlijks de volgende documenten in :

a) een werkingsverslag ;

b) een financieel verslag met een goedgekeurde begroting en goedgekeurde rekeningen, waaruit blijkt dat aan de vereisten in 6°, littera a is voldaan ;

c) een sportpromotieplan voor het komende werkjaar, na overleg met de sportraad ;

de Vlaamse regering bepaalt de voorwaarden waaraan het werkingsverslag, het financiële verslag en het sportpromotieplan moeten voldoen.

A r t i k e l 6

Om voor erkenning in aanmerking te komen, moet een gemeentelijke sportdienst, een provinciale sportdienst en de sportdienst van de Vlaamse Gemeenschapscommissie bovendien aan de volgende voorwaarden voldoen :

1° als afzonderlijke dienst functioneren in de gemeente, de provincie of de Vlaamse Gemeenschapscommissie ;

2° over eigen personeel beschikken waaronder minstens één door (een) **sportfunctionaris(sen)** ingevulde voltijdse formatieplaats ;

3° over kredieten beschikken die een eigen werking mogelijk maken ;

4° over voldoende administratieve ruimten beschikken.

Artikel 7

§ 1. Om voor erkenning in aanmerking te komen, moet een gemeentelijke sportdienst een sportcentrum beheren dat voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald door de Vlaamse regering inzake de minimale oppervlakte van de sportaccommodaties.

§ 2. De te erkennen gemeentelijke sportdiensten worden in drie categorieën ingedeeld :

1° categorie A : in gemeenten met meer dan vijftigdui-

3" categorie C : in gemeenten met minder dan twintigduizend inwoners.

§ 3. Om voor erkenning in aanmerking te komen, moeten de gemeentelijke sportdiensten sportfunctionarissen in dienst hebben. Het minimumaantal sportfunctionarissen wordt voor elke categorie bepaald als volgt :

1" categorie A : minimum twee door sportfunctionarissen ingevulde voltijdse formatieplaatsen ;

2" categorie B : minimum één door sportfunctionarissen ingevulde voltijdse formatieplaats ;

3" categorie C : minimum één door sportfunctionarissen ingevulde voltijdse formatieplaats.

§ 4. Een gemeente uit categorie C kan erkend worden in categorie B als beantwoord wordt aan alle erkenningsvereisten en de minimale infrastructuurvereisten die gesteld worden aan een gemeente van categorie B.

Een gemeente uit categorie B kan erkend worden in categorie A als beantwoord wordt aan alle erkenningsvereisten en de minimale infrastructuurvereisten die gesteld worden aan een gemeente van categorie A.

§ 5. Om te voldoen aan de bepalingen van dit artikel kan een gemeente met minder dan 10.000 inwoners zich verenigen met één of meer aangrenzende gemeenten om samen een intergemeentelijke sportdienst op te richten. De bepalingen van artikel 5 en artikel 6 van dit decreet zijn op deze intergemeentelijke sportdienst van overeenkomstige toepassing.

Artikel 8

Voor de toepassing van dit decreet worden de Vlaamse Gemeenschapscommissie en de provinciebesturen, voor wat de erkenning betreft, gelijkgesteld met een gemeente van categorie A met vijftigduizend inwoners.

Voor het sportcentrum van de provincies en de Vlaamse Gemeenschapscommissie gelden geen voorwaarden inzake minimale oppervlakten.

Artikel 9

Het in artikel 5, 6°, littera a bedoelde budget is minimaal even groot als de subsidie die het BLOSO tijdens het voorgaande werkjaar aan de gemeente, de provincie of de Vlaamse Gemeenschapscommissie toegekend heeft.

HOOFDSTUK 111

Subsidievoorwaarden

Artikel 10

§ 1. Om in aanmerking te komen voor subsidiëring, moeten :

— de gemeenten van categorie A tenminste twee sportfunctionarissen in dienst hebben die houder zijn van het diploma van licentiaat in de lichamelijke opvoeding ;

— de gemeenten van categorie B tenminste één sportfunctionaris in dienst hebben die houder is van het diploma van licentiaat in de lichamelijke opvoeding ;

— de gemeenten van categorie C tenminste één sportfunctionaris in dienst hebben die houder is van het diploma van geaggregeerde voor het lager secundair onderwijs in de lichamelijke opvoeding.

De sportfunctionarissen worden minimaal betaald overeenkomstig het vereiste diploma.

Bovendien moet een sportfunctionaris houder zijn van het brevet van sportfunctionaris, afgeleverd door de Vlaamse Trainersschool, of van een van de bekwaamheidsbewijzen die door de Vlaamse regering worden bepaald.

§ 2. De sportfunctionaris moet voldoen aan de eisen inzake bijscholing. De Vlaamse regering bepaalt deze eisen.

Artikel 11

§ 1. De totale subsidie bestaat voor elke erkende gemeentelijke sportdienst uit een basissubsidie en een aanvullende subsidie die als volgt wordt berekend :

1" de basissubsidie : één vierde van het begrotingskrediet dat de Vlaamse Gemeenschap uittrekt voor de uitvoering van dit decreet, verdeeld a rato van het inwonersaantal van de gesubsidieerde gemeenten volgens de recentste volkstelling ;

2" de aanvullende subsidie : drie vierde van het begrotingskrediet dat de Vlaamse Gemeenschap uittrekt voor de uitvoering van dit decreet, verdeeld a rato van de in erkende sportdiensten werkzame sportfunctionarissen die voldoen aan de in dit decreet gestelde voorwaarden ; hierbij wordt rekening gehouden met de volgende maxima :

a) categorie A : drie door sportfunctionarissen ingevulde voltijdse formatieplaatsen. Dit aantal wordt voor gemeenten met meer dan 100.000 inwoners en bij elke supplementaire schijf van 100.000 inwoners telkens met 1 verhoogd

b) categorie B : twee door sportfunctionarissen ingevulde voltijdse formatieplaatsen ;

c) categorie C : één door sportfunctionarissen ingevulde voltijdse formatieplaats.

De totale subsidie wordt vermenigvuldigd met een correctiefactor die rekening houdt met de beschikbare infrastructuur van het sportcentrum, die de minimale oppervlakte van de sportaccommodaties zoals bepaald in artikel 7 § 1 overtreft. De Vlaamse regering bepaalt de nadere regelen voor de berekening van deze correctiefactor voor elke sportdienst.

§ 2. Voor de erkende sportdiensten van de provincies en de Vlaamse Gemeenschapscommissie wordt de totale subsidie berekend op dezelfde wijze als in § 1 van dit artikel, met dien verstande dat de provincies en de Vlaamse Gemeenschapscommissie gelijkgesteld worden met een gemeente van categorie A, met vijftigduizend inwoners.

De correctiefactor die voor de subsidieberekening wordt gehanteerd is gelijk aan de gemiddelde correctiefactor van alle erkende en gesubsidieerde gemeenten, met een minimum van zestig percent.

HOOFDSTUK IV

Slotbepalingen

Artikel 12

Het decreet van 7 december 1976 betreffende de toekenning van weddetoelagen voor sportfunctionarissen belast met de animatie en die werkzaam zijn in erkende gemeentelijke sportcentra die de sport en de sportieve vrijetijdsbesteding in de Nederlandstalige gemeenschap bevorderen wordt opgeheven.

Artikel 13

§ 1. De sportfunctionarissen die op 1 januari van het jaar waarin dit decreet in werking treedt gesubsidieerd worden volgens voornoemd decreet van 7 december 1976 en de sportfunctionarissen die op die datum in dienst zijn van de sportdienst van de provincies en van de Vlaamse Gemeenschapscommissie, worden in aanmerking genomen voor de berekening van de subsidie volgens dit decreet.

Ook als zij in dienst treden bij een andere erkende sportdienst, worden die sportfunctionarissen in aanmerking genomen voor de berekening van de subsidie volgens dit decreet.

§ 2. De besturen waarvan de sportdienst reeds wordt gesubsidieerd bij de inwerkingtreding van dit decreet, komen verder in aanmerking voor subsidiëring. Zij krijgen drie jaar de tijd om te voldoen aan de voorwaarden gesteld in artikel 5, 1°.

§ 3. De sportfunctionaris die op de datum van de inwerkingtreding van dit decreet met de opleiding zoals bepaald in artikel 10, § 1 laatste lid is gestart en die opleiding nadien ook met succes beëindigt, wordt gelijk geschakeld met de in § 1 vermelde sportfunctionarissen, ongeacht of hij voldoet aan de bepalingen van artikel 10.

Artikel 14

Dit decreet treedt in werking op 1 januari van het jaar dat volgt op de bekendmaking ervan in het Belgisch Staatsblad.

BIJLAGEN

|

|

BIJLAGE 1

Advies van de Vlaamse Hoge Raad voor de Sport

Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap

VLAAMSE HOGE RAAD VOOR DE SPORT

DOKUMENT

17 b

**Voorstel van dekreet
tot erkenning en subsidiëring van
de gemeentelijke sportdienst, de provinciale sportdienst
en de sportdienst van de Vlaamse Gemeenschapskommissie**

Avies van de Hoge Raad
(kommissie wetgeving)

In antwoord op de vraag dd 21.04.94 van de heer Frans Cauwenberghs en de heer André Schellens, volksvertegenwoordigers en leden van de Vlaamse Raad, heeft de commissie **wetgeving van** de Vlaamse Hoge Raad voor de Sport, op haar vergadering van 09.05.94, het volgende advies uitgebracht met betrekking tot het voorstel van dekreet tot erkenning en subsidiëring van de gemeentelijke sportdienst, de provinciale sportdienst en de sportdienst van de Vlaamse Gemeenschapscommissie.

De commissie **wetgeving** stelt vast dat het voorstel van dekreet aan een aantal vroegere wensen van de Hoge Raad tegemoet komt. Met name de aksentverschuiving van infrastructuur naar promotie, is een aanmerkelijke verbetering. Positief is ook de korrekte inschaling van de licentiaten die in de sportdienst tewerk worden gesteld. De diplomavereisten zou de commissie afhankelijk maken van de categorie : ten minste twee licentiaten LO voor gemeenten van categorie A; ten minste één licentiaat of regent LO voor categorie B; ten minste ~~één~~ regent LO voor categorie C. Hoe dan ook zal bij de aanwerving vooral aandacht moeten gaan naar de vaardigheden van de kandidaten inzake promotie en management. Nog een vooruitgang tov het bestaande dekreet, is dat de mogelijkheid wordt gecreëerd om twee deeltijdse ipv ~~één~~ voltijdse sportfunktionaris aan te stellen. Vooral in kleinere gemeenten kunnen een aantal praktische problemen op die manier worden opgelost. Voor gemeenten met ~~méér~~ dan 50.000 inwoners, wordt unaniem voorgesteld om per schijf van 100.000 inwoners, een bijkomende sportfunktionaris te subsidiëren.

Geen unanimiteit is er over de subsidiëring van de provinciale sportdiensten : voor de enen betekent dat overstructurering, anderen zien daarin een dekretale regeling van de bestaande subsidiëring in het kader van het vormingswerk. Ten slotte wordt de vraag gesteld of de subsidiëring van een (op te richten ?) sportdienst van de Vlaamse Gemeenschapscommissie, de beste manier is om de Brusselse Vlaming bij het Vlaamse sportbeleid te betrekken. Wegens de aparte situatie is de Vlaamse sportbeoefenaar in Brussel misschien beter gediend met een apart dekreet.

Bij de tekst van het voorstel heeft de commissie **wetgeving** de volgende opmerkingen en voorstellen.

Art. 2. ... kent het **kommissariaat-generaal voor de bevordering van de lichamelijke ontwikkeling, de sport en de openluchtrecreatie subsidies toè** ... Is het niet de Vlaamse regering is die subsidies toekent ? Vergelijk artikel 7 van het voorontwerp van dekreet voor de federaties. Mogelijke inkonsekwentie met artikel 9 van het onderhavige voorstel : ... de **subsidies die de Vlaamse Gemeenschap** (niet het kommissariaat-generaal) tijdens het **voorgaande werkjaar aan de gemeente** ... heeft **toegekend**.

... **de erkende provinciale sportdienst** ... Een lid vindt dit intermediair nivo een voorbeeld van overstructurering. Een ander lid merkt op dat de provinciale sportdiensten nu ook worden gesubsidieerd, in het kader van het vormingswerk.

... **de erkende sportdienst van de Vlaamse Gemeenschapskommissie.** De Vlaamse Gemeenschapskommissie heeft (nog) geen eigen sportdienst. Het is niet duidelijk hoe de subsidie in de praktijk zal worden toegekend. De promotie en de begeleiding van de Vlaamse sportbeoefening in Brussel kunnen wellicht beter met een apart dekreet worden geregeld.

Art. 3. 3" ... het **personeelslid, uitsluitend werkzaam voor de sportdienst** ... Voor kleine gemeenten is het niet altijd makkelijk is om een sportfunktionaris voltijds tewerk te stellen. Toch moet worden vermeden dat (voltijdse of deeltijdse) sportfunktionarissen voor andere diensten gaan werken.

5" Wijzigen :... **het geheel van sportakkommodaties dat wordt bestuurd door hetzij de organiserende overheid..** Bestuurd is ruimer dan beheerd en veronderstelt ook een stuk filosofie .

Schrappen : ... ~~hetzij door een vereniging zonder winstgevoel~~. De organiserende overheid kan het beheer altijd aan een vzw overdragen.

Art. 4. § 1. De **erkenning van een sportdienst wordt door het kommissariaat-generaal voor de bevordering van de lichamelijke ontwikkeling, de sport en de openluchtrecreatie verleend, geweigerd, geschorst of ingetrokken** ... Is het niet de Vlaamse regering die erkent ? Vergelijk artikel 4 van het voorontwerp van dekreet voor de federaties.

§ 4. **De erkenning kan ... geschorst of ingetrokken worden** ... De intrekkingsprocedure verloopt nu vrij moeilijk. In de toekomst moet de procedure worden ingekort.

Art. 5. 3° **De Vlaamse regering bepaalt het minimumaantal uren waarop het sportcentrum ter beschikking moet staan van de sportdienst.** Is dat werkbaar ?

4" Wijzigen : **de sportakkommodaties moeten bestuurd** worden (ipv beheerd). ... **De Vlaamse regering omschrijft nader de opdracht van de bestuursorganen bij gemeentelijk bestuur of bestuur door een vzw.** Zie artikel 3.5". Wat bij interkommunaal beheer ?

5°b. **De Vlaamse regering bepaalt nader de organisatie van deze sportraad.** Wat wordt precies met **organisatie** bedoeld : structuur, werking, ... ? Het is niet duidelijk hoe de Vlaamse regering hier reglementerend kan optreden.

6° Het aksent ligt op de promotie. Daarom wordt voorgesteld om dit artikel als volgt te **herschrijven** :

de sportdienst heeft als opdracht de algemene sportbeoefening door de bevolking te promoten; dat houdt onder meer het volgende in :

- a)* in overleg met de respektieve sportraden :
**aktiviteiten te organiseren die de bevolking tot sportbeoefening aanzetten;
 op aangepaste en onafhankelijke wijze de sportieve campagnes en akties te ondersteunen die voor heel de Vlaamse Gemeenschap gelden.
 Voor die aktiviteiten is jaarlijks een afzonderlijk budget beschikbaar;**
- b)* **het gemeentelijke sportleven, het provinciale sportleven of het Nederlandstalige sportleven in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest te koördineren;**
- c)* **organizatoren van sportevenementen te begeleiden en te ondersteunen;**
- d)* **het bestuur en de promotie van het sportcentrum te ondersteunen.**

7°b. Wijzigen :... **waaruit blijkt dat aan de vereisten in artikel 5. 6°a) is voldaan.**

Art. 6. 2° ... **waaronder minstens één door {een} sportfunktionaris(sen) ingevulde voltijdse formatieplaats.** Dat de aanstelling mogelijk wordt van twee halftijdse sportfunktionarissen ipv één voltijdse, kan vooral voor gemeenten van categorie C, een aantal praktische voordelen hebben. Zo kan bij ongeval, ziekte, zwangerschap ... van één van beiden, de sportdienst onder leiding van de andere blijven funktioneren.

Art. 7. § 1; schrappen :... **een sportcentrum besturen dat voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald door de Vlaamse regering inzake de minimale oppervlakte van de sportakkommodaties.** De ervaring leert dat de oppervlakte een slechte maatstaf is.

§ 2. ... categorie A : **in gemeenten met meer dan 50.000 inwoners.** Een korrektie is wenselijk voor gemeenten met méér dan 100.000 inwoners. Konkreet gaat het om Antwerpen, Gent en Brugge. Zie artikel 11, 2°.

§ 4. a. schrappen ' : ... **als beantwoord wordt. aan alle erkenningsvereisten en de maximale infrastructuurvereisten die worden gesteld aan een gemeente met 20.000 inwoners.** Zie § 1 .

b. Schrappen ... **als beantwoord wordt aan alle erkenningsvereisten en de maximale infrastructuurvereisten die worden gesteld aan een gemeente met 50.000 inwoners.** Ze § 1.

Art. 8. ... **en een erkenningspercentage dat wordt berekend op basis van het gemiddelde erkenningspercentage van alle erkende en gesubsidieerde gemeenten.** De formulering is voor de kommissie niet duidelijk.

Art. 9. *Wijzigen : Het in artikel 5.6°a) bedoelde budget is minimaal even groot als de subsidie..*

Art. 10. § 1. De kommissie verkiest de eerste versie, maar stelt voor om die als volgt te **wijzigen** :

In de gemeenten van kategorie A zijn ten minste twee sportfunktionarissen houder van het dioloma van licentiaat in de lichamelijke opvoeding. In de gemeenten van kategorie B is ten minste één sportfunktionaris houder van het dioloma van licentiaat in de lichamelijke opvoeding of van het diploma van geaggregeerde voor het lager sekundair onderwijs in de lichamelijke opvoeding. In de gemeenten van kategorie C is ten minste één sportfunktionaris houder van het diploma van geaggregeerde voor het lager sekundair onderwijs in de lichamelijke opvoeding. De sportfunktionarissen worden betaald overeenkomstig hun diploma, dat wil zeggen weddeschaal A (ipv A1) voor de houders van een universitair diploma en weddeschaal B (ipv B1) voor de houders van een diploma van het hoger onderwijs buiten de universiteit.

Alt. 11. 2° *Kategorie A : drie door sportfunktionarissen ingevulde voltijdse formatieplaatsen.* Het is wenselijk om per schijf van 100.000 inwoners, één bijkomende sportfunktionaris te subsidiëren.

Schrappen : De totale subsidie wordt vermenigvuldigd met het erkenningspercentage van de infrastructuur. Dit erkenningspercentage wordt bepaald volgens de voorwaarden zoals vermeld in artikel 7 § 1. . Zie artikel 7 § 1.

WETGEVING VAN DE VERENIGING VAN
VLAAMSE STEDEN EN GEMEENTEN

De Vlaamse Staten hebben op 14 april 1993 de volgende
wet aangenomen:

Wet van 14 april 1993 betreffende de Vlaamse
Steden en Gemeenten

BIJLAGE 2

Advies van de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten

De Vlaamse Staten hebben op 14 april 1993 de volgende
wet aangenomen:

VERENIGING VAN VLAAMSE STEDEN EN GEMEENTEN

VOORSTEL VAN DEKREET HOUDENDE ERKENNING EN SUBSIDIERING VAN DE GEMEENTELIJKE SPORTDIENST, DE PROVINCIALE SPORTDIENST EN DE SPORTDIENST VAN DE VLAAMSE GEMEENSCHAPSKOMMISSIE (ingediend door F. Cauwenberghs en A. Schellens)

· Advies van de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten ·
19 mei 1994

1. Inleiding.

Dit advies kwam tot stand na besprekingen in de Kommissie Sport (4 mei 1994) en de Raad van Beheer (18 mei 1994) van de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten. In het advies werd uitsluitend naar de bepalingen i.v.m. de gemeentelijke sportdiensten gekeken, omdat het o.i. niet tot onze taak behoort ook de regelgeving nopens de provincies en de Vlaamse Gemeenschapskommissie te beoordelen.

2. Artikelsgewijze bespreking.

Art. 2

De gemeenten hebben slechte ervaringen met de bepaling "Binnen de perken van de begroting ..." voor de subsidies in de kulturele sektor. In het verleden heeft dit, m.b.t. de sportfunktionarissen, geleid tot een voortdurende afname van het per sportfunktionaris uitgekeerde bedrag. Naar het voorbeeld van het dekreet van 9.6.1993 op het plaatselijke jeugdwerkbeleid stellen we dan ook voor om een bedrag in het dekreet in te schrijven. Dit bedrag zou, voor een volledige uitvoering, ten minste 200 mln BEF moeten bedragen. Daarnaast moet een indexeringsklausule worden toegevoegd. In de toelichting moet uitdrukkelijk worden bepaald dat de Vlaamse Raad zich engageert om het gemeentelijke sportbeleid substantieel te ondersteunen (naar het voorbeeld van de kulturele centra).

De financiering van deze 200 mln BEF kan o.m. gezocht worden in een verschuiving van de middelen van het . De laatste jaren merkt men immers dat een aantal activiteiten die traditioneel tot het domein van BLOSO behoren (b.v. de organisatie van sportkampen voor jongeren), steeds meer (en met toenemend succes) door gemeenten worden georganiseerd. Het lijkt ons dan ook gerechtvaardigd dat een groter deel van het budget dient voor de ondersteuning van het gemeentelijke sportbeleid.

Het zijn niet de erkende sportdiensten die subsidies moeten krijgen, maar wel gemeenten (en provincies, en de Vlaamse Gemeenschapskommissie) die een bepaald sportbeleid voeren en een erkende sportdienst hebben of oprichten,

De uitbetaling van de subsidies door **BLOSO** zorgt voor belangenvermenging. Hierdoor dreigen immers voortdurend conflicten met de verschillende sportfederaties die in BLOSO vertegenwoordigd zijn en die niet zo graag zien dat er subsidies naar de gemeenten gaan. Bovendien verliezen de gemeenten zo een deel van hun vrijheid om een eigen sportbeleid te ontwikkelen. Ze worden a.h.w. verplicht om de door BLOSO gevoerde acties steeds te ondersteunen. Daarom moet de subsidiëring van de gemeenten **rechtstreeks vanuit de Vlaamse Gemeenschap** gebeuren via een apart begrotingsartikel.

Art. 4

In par. 2 moet aangedrongen worden op een zo vlot mogelijke procedure, met een snelle uitspraak door de Vlaamse Regering in geval van beroep (naar het voorbeeld van het dekreet van 28.4.1993 op het administratieve toezicht).

Art. 5

4°

Het is goed dat in de laatste paragraaf uitsluitend sprake is van de "opdracht van de beheersorganen". In het vorige dekreet had men ook de samenstelling geregeld. (de helft van de leden van de leden moest afkomstig zijn uit de erkende sportraad), wat in een aantal gevallen tot oeverloze bevoegdheidskonflikten leidde tussen de beheersorganen, het gemeentebestuur en de sportraad, met vaak immobilisme tot gevolg.

6"

Bij punt c) mag "in overleg met de respektieve sportraden" geschrapt worden, want dit vloeit reeds automatisch voort uit de bepalingen van het dekreet van 24.7.1991 op de gemeentelijke raden voor kultuurbeleid. Ook bij de andere elementen van 6° kan of moet de sportraad trouwens betrokken worden.

Punt c) moet als titel krijgen: "Instaan voor de sportpromotie, door: ". Op die manier wordt het begrip sportpromotie ook gedefinieerd, wat verder in het dekreet terugkomt.

De laatste zin van c) moet geschrapt worden (zie verder). Het is immers niet aangewezen dat in een dekreet elementen worden opgenomen die de gemeentelijke boekhouding (federale materie) regelen. De verantwoording voor het gebruik van de middelen wordt in 7° geregeld.

In punt c) moet "op aangepaste wijze" vervangen worden door "op onafhankelijke en aangepaste wijze", zodat de gemeenten de autonomie behouden om al dan niet mee te doen met landelijke acties, afhankelijk of het past in hun eigen sportbeleid.

In punt d) moet "de ondersteuning van" wegvallen.

7°

De verwijzing naar art. 5, 6°, c) moet vervangen worden door art. 9. Uit het financiële verslag moet immers niet blijken dat men in een apart budget voor sport heeft voorzien, maar wel dat de ontvangen subsidies op een bepaalde manier werden besteed.

Art. 7

Par. 1

Hier moet aangedrongen worden op realistische voorwaarden, zodat de doorsnee gemeente er zonder (veel) bijkomende investeringen ook kan aan voldoen. Ook al zijn de vereisten op het vlak van infrastructuur en personeel realistisch, dan nog zullen die voor een aantal kleinere gemeenten (financieel) onhaalbaar blijven. De vraag rijst trouwens of het wenselijk is dat elke (kleine) gemeente probeert aan alle subsidiekriteria te voldoen. Daarom dringt de WSG erop aan dat verschillende (kleine) gemeenten samen een intergemeentelijke sportdienst zouden kunnen oprichten die voor subsidiëring in aanmerking komt indien door deze gezamenlijke inspanning de criteria worden gehaald. Ook in de bibliotheek- en jeugdsector is uitdrukkelijk in dergelijke intergemeentelijke samenwerking voorzien.

Par. 4

In a) en b) kan telkens het woord "maximale" vervangen worden door "minimale". Het is immers beter om voor de duidelijkheid af te stappen van het bestaande systeem waarbij men een gedeeltelijke erkenning (en subsidiëring) kan krijgen. Indien de normen voldoende realistisch zijn, is er geen enkel bezwaar om enkel die gemeenten die aan de normen voldoen te subsidiëren. Voor de duidelijkheid kunnen de inwonersaantallen in a) en b) gewoon vervangen worden door "de gemeenten van categorie A, resp. B".

Art. 8

Ook hier moet de regeling met het erkenningspercentage weggelaten worden (zie hoger).

Art. 9

Dit artikel moet als volgt luiden: "Uit de toepassing van art. 5, 7° b) moet blijken dat de middelen die de gemeente, de provincie of de Vlaamse Gemeenschapskommissie besteedt aan sportpromotie (zoals bepaald in art. 5, 6°, c)) ten minste even groot zijn als de subsidies ontvangen bij toepassing van dit dekreet.

Art. 10

De voorkeur van de WSG gaat naar een gewijzigde versie van het eerste alternatief. Het voorstel luidt als volgt:

- gemeenten van kategorie A: ten minste 2 licentiaten L.O.
- gemeenten van kategorie B: ten minste 1 licentiaat L.O.
- gemeenten van kategorie C: ten minste 1 regent L.O.

Bij de bepaling van de weddeschalen moeten enkel A en B vermeld worden (i.p.v. A1 en B1).

De tweede paragraaf mag weggelaten worden, want de opleidingsverplichting geldt voor al het gemeentepersoneel en zit 'vervat in het nieuwe personeelsstatuut.

Art. 11

2° moet als volgt gewijzigd worden:

"De aanvullende subsidie: 75 % van het begrotingskrediet dat de Vlaamse Gemeenschap uittrekt voor de uitvoering van dit dekreet, verdeeld a rato van de in erkende sportdiensten werkzame sportfunktionarissen die voldoen aan de in dit dekreet gestelde voorwaarden en a rato van hun weddeniveau. Hierbij ..." Het is de bedoeling op die manier een hogere subsidie toe te kennen voor gemeenten met sportfunktionarissen die op niveau A betaald worden.

Zoals vroeger reeds gesteld moet de regeling i.v.m. het erkenningspercentage van de infrastructuur (laatste alinea) geschrapt worden. Ofwel krijgt men de volledige subsidie, ofwel niets.

Art. 13

Toe te voegen als overgangsmaatregelen:

De sportfunktionaris die op de datum van de inwerkingtreding van dit dekreet met de opleiding zoals bepaald in art. 10, par. 1, laatste lid is gestart en die opleiding nadien ook met succes beëindigt, wordt gelijk geschakeld met de in het eerste lid vermelde sportfunktionarissen, ongeacht of hij voldoet aan de bepalingen van art. 10.

Het is niet korrekt dat enkel gemeenten die nu reeds beschikken over een erkend sportcentrum zouden kunnen genieten van de overgangsmaatregel in art. 13. Daarom stelt de WSG voor het woord "erkend" in art. 13 weg te laten.

BRUSSELS HOOFDSTEDELIJK GEWEST

- 9 -05- 1994

VLAAMSE GEMEENSCHAPSCOMMISSIE
Het Collegelid bevoegd voor
Cultuur en Welzijn

M 1 /KN/940505/6386

De Heer F. CAUWENBERGHS
Volksvertegenwoordiger
Gemeenteplein 4 1

2620 HEMIKSEM

94 4 18 8

Onderwerp : voorstel van decreet houdende erkenning en subsidiëring van de gemeentelijke sportdienst, de provinciale sportdienst en de sportdienst van de Vlaamse Gemeenschapscommissie

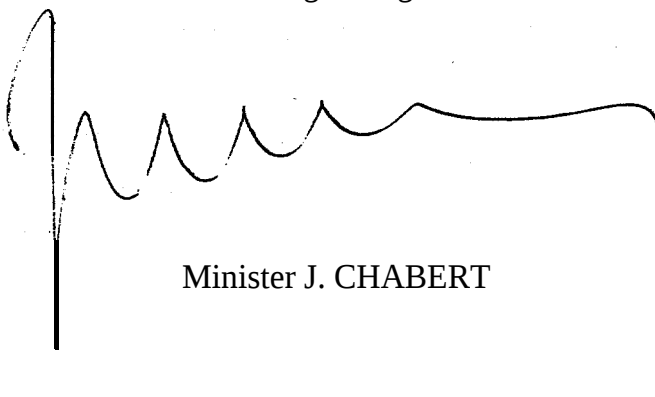
Geachte Heer,

Met genoegen nam ik kennis van het bovengenoemde voorstel van decreet, waarin ook de sportdienst van de Vlaamse Gemeenschapscommissie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest. kan erkend worden.

Graag wil, ik mijn oprechte waardering uitspreken voor dit voorstel dat uitdrukkelijk rekening houdt met de Vlaamse gemeenschap te Brussel.

Ik heb mijn diensten opdracht gegeven om de concrete toepassing ervan in Brussel te toetsen, inzonderheid wat artikel 5, 3" betreft met betrekking tot het "eigendoms- of genotsrecht van het sportcentrum" en artikel 11, 1 ° waarin sprake is van "het inwonersaantal van de gesubsidieerde gemeenten". Mochten hieromtrent knelpunten zijn, dan twijfel ik er niet aan dat U daaraan zal willen verhelpen.

Met oprechte dank bij voorbaat en de meeste hoogachting,

Minister J. CHABERT

— 11 —

WERKGROEP SPORT

Notulen van de vergadering van 14 juni 1994

Hoorzitting met BLOSO

De voorzitter schetst de bedoeling van de vergadering. De voorzitter en de commissaris-generaal van BLOSO werden **uitgenodigd** om een antwoord te geven op een dubbele vraagstelling :

- Welk is het standpunt van BLOSO over het voorstel van decreet van de heren Cauwenberghs en Schellens houdende erkenning en subsidiëring van de gemeentelijke sportdiensten (Stuk 527) en hoe ziet BLOSO zijn eigen rol in de uitvoering ervan ?

- Welke evaluatie kan er worden gemaakt van de uitvoering van het decreet van 7 december 1976 op de gemeentelijke **sportfunctionarissen** ? Hoe is de **subsidiëring** in de loop der jaren geëvolueerd ? De werkgroep vroeg deze problematiek ook te situeren in de evolutie van de jaarrekeningen van BLOSO sinds de oprichting als pararegionale.

De voorzitter voegt hier aan toe dat de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten en de Vlaamse Hoge Raad voor de Sport een advies over het voorstel van decreet hebben uitgebracht.

De heer A. Diegenant, voorzitter van BLOSO, antwoordt dat Raad van Bestuur de beleidsstandpunten van BLOSO bepaalt en dat die zich nog niet over het voorstel heeft gebogen. Er is dus nog geen echt BLOSO standpunt. Wat in deze vergadering wel kan worden geschetst is een evaluatie vanwege de voorzitter en de administratie van de pararegionale. De gestelde vragen zullen worden beantwoord vanuit een dubbele optiek : het beleid en de cijfergegevens.

Het persoonlijke standpunt van de heer Diegenant is dat de basisfilosofie van het voorstel volledig kan worden ondersteund. In feite wordt er in het voorstel gestreefd naar een evenwicht tussen twee doelstellingen :

- het in de praktijk brengen van het subsidiariteitsbeginsel, waarbij aan het lokale bestuur een belangrijke **initiatiefrol** wordt gegeven voor wat de sportpromotie en -coördinatie betreft. De centrale administratie, de provinciale overheid en de Vlaamse Gemeenschapscommissie behouden een taak inzake aanvulling en coördinatie van het beleid.

- het gaat om een synergetisch beleid. Landelijke acties kunnen een impuls geven aan het lokale sportgebeuren.

Subsidiariteit en synergie zijn volgens de heer Diegenant in het voorstel in evenwicht.

Bovendien worden de plaatselijke overheden op financieel vlak geresponsabiliseerd. Tegenover elke frank gemeenschapssubsidie staat een frank gemeentelijke toelage.

Ten slotte wordt er in de toelichting ook nadrukkelijk op gewezen dat het niet louter om de kwantiteit gaat (meer sportbeoefening) maar ook om de **kwaliteit** van de fysieke inspanning en om fair-play en dergelijke. Dit is volgens de voorzitter een verheugend gegeven.

Welke rol moet BLOSO in dit alles spelen ?

BLOSO werd als pararegionale **opgericht** bij het decreet op het bestuurlijk beleid van 12 december 1991. De opdrachten van het BLOSO werden daarin duidelijk omschreven. De autonomie van BLOSO gaat zeer ver.

Binnen het Vlaamse sportbudget wordt aan BLOSO de toelating gegeven om de kredieten te affecteren voor de verschillende decretale regelingen. In de sector sport **zijn** er zo twee uitvoerbare decreten : dat van 7 december 1976 op de gemeentelijke sportfunctionarissen en dat van 2 maart 1977 op de landelijke sportverenigingen. Voor de uitvoering van deze twee decreten trekt BLOSO dus kredieten uit.

De eerste decretale opdracht van BLOSO is dus kredietaffectatie.

De tweede taak is de controle op de uitvoering van de decreten. Dit is een taak van BLOSO als administratie van de Vlaamse Gemeenschap. Dit gebeurt dikwijls in samenspraak met de Hoge Raad voor de Sport, die kan worden beschouwd als een raadgevend orgaan naar de administratie toe.

Informeel heeft BLOSO in feite nog een derde opdracht, die niet in het decreet is vastgelegd, maar die uit de basisopdrachten van de pararegionale voortvloeit, namelijk het voorbereiden van de uitvoeringsbesluiten bij de decreten.

Vervolgens overloopt de voorzitter de tekst van het voorstel van decreet.

Artikel 2.

Dit artikel stelt dat de kredieten worden uitgetrokken voor de diverse sportdiensten (gemeenten, provincies en VGC) binnen de perken van de begroting.

Worden de bedragen al dan niet gekoppeld aan de index ?

Is het BLOSO zelf dat een voorstel uitwerkt over de verdeling van de kredieten ?

De subsidies worden toegekend aan erkende sportdiensten. Normaal gesproken worden de overheidssubsidies verleend van overheid tot overheid. In feite gaat dit voorstel over het subsidiëren van gemeenten, provincies en de VGC voor het sportbeleid dat zij voeren via erkende sportdiensten. Het gaat dus niet om de subsidiëring van de sportdiensten zelf.

Artikel 5.

Punt vier handelt over het beheer van de sportaccommodaties. Wat wordt met de sportaccommodaties bedoeld? Vermoedelijk is dat het sportcentrum, dat in artikel 3, 5° is omschreven als het geheel van sportaccommodaties.

Punt 6 C) spreekt over een afzonderlijk budget voor activiteiten die de bevolking tot sportbeoefening moeten aanzetten en voor de ondersteuning van nationale campagnes. Verwacht men dat er in de gemeentelijke begroting aparte kredieten worden uitgetrokken voor die activiteiten? En zal er daarnaast een apart artikel zijn in de gemeentelijke begroting voor de eigenlijke werking van de sportdienst? Dit is belangrijk omdat men achteraf moet kunnen controleren hoe deze kredieten zijn gebruikt, op basis van de rekeningen. Het louter uittrekken van een gemeentelijk budget om een subsidie te kunnen krijgen is niet voldoende. Achteraf moet door BLOSO kunnen worden gecontroleerd of dit budget ook effectief is gebruikt. Dit is belangrijk omdat het principe is dat voor elke frank die de gemeente uittrekt, er een frank subsidie vanwege de overheid wordt gegeven. De tekst moet hier dus worden verijnd, zodat meer garanties worden gegeven over de besteding van het budget.

Dezelfde opmerking kan worden gemaakt bij artikel 9, waar wordt bepaald dat het hierboven genoemde budget minimaal even groot moet zijn als de subsidie van de Vlaamse Gemeenschap.

Artikel 10

Hier wordt onder andere bepaald dat de sportfunctionarissen ook houder moeten zijn van het brevet sportfunctionaris, afgeleverd door de Vlaamse Trainersschool. Die instelling is een samenwerkingsverband tussen het BLOSO, de universitaire instituten voor lichamelijke opvoeding en de sportfederaties. De school is tot stand gekomen op basis van een beslissing van de raad van bestuur van het BLOSO. De vraag is of dit een voldoende basis is om aan die instelling een decretale opdracht te geven.

Artikel 11.

Dit artikel handelt over de berekening van de subsidie. Daarbij spelen drie elementen:

- de basissubsidie, berekend op basis van het aantal inwoners;
- de aanvullende subsidie, berekend op basis van het aantal sportfunctionarissen;
- het percentage van de infrastructuur dat werd gerealiseerd.

In de tekst moet duidelijk blijken dat die drie elementen op een gelijkwaardig niveau moeten worden behandeld.

Op de tweede vraag van de werkgroep in verband met de evaluatie van de implementatie van het decreet van 7 december 1976, wordt geantwoord door de Commissaris-generaal, mevrouw C. Galle en haar medewerker.

Het decreet van 7 december 1976 is een goed decreet en het heeft de aanzet gegeven tot het uitbouwen van een degelijk gemeentelijk sportbeleid. Misschien zijn de sportfunctionarissen die op basis van het decreet zijn aangeworven te veel beheerder geweest en te weinig sportanimatoren en promotor. Een nieuw decreet zou daaraan moeten verhelpen.

45 procent van de Vlaamse gemeenten hebben in 1993 een erkend gemeentelijk sportcentrum. Dat zijn in het totaal 141 gemeenten, waarin 166 sportfunctionarissen zijn tewerkgesteld. Ondertussen is dat laatste aantal in de loop van 1994 alweer gestegen tot 172. Nochtans hebben van de 141 erkende gemeenten er slechts 129 erkende sportfunctionarissen in dienst (of 40 procent van de Vlaamse gemeenten).

De problemen met de subsidiëring gaan terug tot 1982. Sindsdien wordt er niet volgens alle decretale normen uitbetaald. In 1982 was er een tekort aan middelen van 3,7 miljoen frank, dat in 1993 gestegen is tot een tekort van 63,740 miljoen frank. Het decreet kan eigenlijk maar uitgevoerd worden voor 52,34 procent. In bijlage van deze notulen wordt een tabel met een volledig overzicht van deze budgettaire evolutie gegeven.

Sinds 1980 is er een zeer grote stijging van het aantal erkende gemeentelijke sportcentra en het aantal gesubsidieerde sportfunctionarissen. Dat is de echte reden voor het decretaal tekort. De kredieten zelf stegen van 16,8 miljoen frank naar 73 miljoen frank. Het aantal gegadigden steeg echter sneller, en dus is het tekort steeds groter geworden.

Na deze inleiding worden er door de leden van de werkgroep een aantal opmerkingen geformuleerd.

De heer Cauwenberghs zegt dat in het verleden steeds dezelfde klacht kon worden gehoord, namelijk dat er te weinig middelen werden uitgetrokken voor de sport. Er is in de loop der jaren dus voortdurend om meer geld gevraagd.

Bij de herstructurering van BLOSO in 1991 herleefde de hoop dat er iets ten goede zou veranderen en dat de kredieten nu beter zouden besteed worden om de sport in het algemeen te promoten en dat er meer middelen zouden vrijkomen voor het gemeentelijk sportbeleid.

We stellen nu vast dat er inderdaad meer gegadigden bijkomen, die van de subsidie kunnen genieten. Dit is echter geen voldoende verklaring voor het budgettaire tekort. Er zijn in de BLOSO-begroting te weinig middelen voor de gemeenten uitgetrokken.

Bij de aanpassing van de begroting voor 1994 was de verwondering dan ook groot, toen bleek dat 100 miljoen frank van de BLOSO-begroting terug naar de algemene begroting werd overgeheveld. Dit is met logisch gezien het budgettaire tekort.

Bovendien blijkt BLOSO wel genoeg middelen te hebben om zich door middel van dure campagnes het imago aan te meten van motor van de Vlaamse sport.

Deze vaststellingen leiden tot een ontmoediging aan de basis van de sportwerking.

Ook schijnen er een aantal zaken mis te lopen in het personeelsbeleid van BLOSO. Dat alles zet de fractie van de spreker er toe aan om de ontwerpbegroting voor 1995 van BLOSO aandachtig te bestuderen.

Wat het nieuwe decreet betreft, moet volgens de heer Cauwenberghs de garantie worden gegeven dat dit decreet ook voor 100 percent uitvoerbaar is.

De heer L. Peeters stelt voor om de begroting van BLOSO buiten deze bespreking te houden, maar de discussie hier rond te voeren ter gelegenheid van de begrotingsbespreking voor 1995 in de Commissie voor Cultuur. De autonomie van de pararegionale instellingen moet worden gerespecteerd. Het is dan ook de raad van bestuur van BLOSO die de begroting moet oostellen. De begroting van BLOSO moet dus niet in de Werkgroep Sport worden besproken, vooraleer de raad van bestuur van de instelling er zich over heeft uitgesproken. Het kan niet de bedoeling zijn om in deze bespreking de ambtenaren van de pararegionale onder vuur te nemen. De verschillende fracties moeten maar hun verantwoordelijkheid nemen in de raad van bestuur van het BLOSO zelf.

De heer Peeters pleit er ook voor om polemieken, onder andere over het personeelsbeleid van de instelling te vermijden.

De heer Cauwenberghs zegt dat het uitdrukkelijk met de bedoeling is om de ontwerpbegroting van BLOSO voor 1995 nu te bespreken, maar wel de rekeningen van 1994 en de voorgaande jaren. De bedoeling hiervan is te onderzoeken of het voorliggende voorstel van decreet wel uitvoerbaar is.

De voorzitter stelt dat de werkgroep het er over eens was dat moet worden onderzocht of het nieuwe decreet voor 100 percent kan worden uitgevoerd. Het bestaande decreet is blijkbaar onwerkbaar geworden. Het heeft geen zin dit te vervangen door een ander decreet dat evenmin uitvoerbaar zou blijken te zijn. Daarom is aan BLOSO gevraagd wat de budgettaire consequenties van dit voorstel van decreet zijn. In het licht daarvan moet BLOSO kunnen antwoorden op de vraag of de sportbegroting voldoende ruimte laat.

De voorzitter voegt hier aan toe dat meerdere leden hebben vastgesteld dat er bij de begrotingscontrole 1994 een belangrijk overschot was in het BLOSO-budget. Ook het jaar daarvoor was er een overschot. Dit wordt ervaren als een ongerijmdheid, als daarnaast blijkt dat er niet genoeg middelen zijn om de sportdecreten volledig uit te voeren.

De voorzitter verwijst ten slotte ook naar de decretale verplichting die aan de Vlaamse regering wordt opgelegd om jaarlijks de jaarrekening en het jaarverslag van BLOSO aan de Vlaamse Raad voor te leggen. Dat is tot nu toe nog niet gebeurd. Wellicht zouden deze zaken meer opheldering kunnen geven over dat fameuze overschot en de tekorten voor de uitvoering van de decreten.

De heer Diegenant antwoordt dat er een commissaris-revisor is aangesteld, die de jaarrekeningen van BLOSO controleert, die door de Raad van Bestuur zijn opgemaakt. Het jaarverslag voor 1992 gaat slechts over de eerste zes maanden van het bestaan van BLOSO, na de oprichting als zelfstandige pararegionale. Het jaarverslag voor 1993, dat dit jaar werd opgemaakt, draagt al veel meer de stempel van het door de Raad van bestuur gevoerde beleid. Dit jaarverslag is in april 1994 goedgekeurd door de Raad van Bestuur.

De Raad van bestuur stelde bij de bespreking van de rekeningen en van de begrotingscontrole eveneens vast dat er onvoldoende anticipatie was op de uitvoering van de decreten.

Wat het imago van BLOSO betreft, stelt de heer Diegenant dat de sportadministratie een dynamische uitstraling moet krijgen en dat zij de haar bij decreet opgelegde doelstellingen tracht te realiseren. Het zou echter fout zijn daarnaast het sportweefsel in Vlaanderen aan te tasten of geen beroep te doen op die structuren voor de sportpromotie.

Wat personeel aangaat is de commissaris-generaal bevoegd voor de personeelsleden van de niveaus twee, drie en vier. De Raad van Bestuur is bevoegd voor de aanwerving van de personeelsleden van niveau 1.

De optie van de Raad van Bestuur aangaande het personeelsbeleid is om de decretale opdracht van de pararegionale uit te voeren met minder personeel. De evolutie van het statutair en contractueel personeelsbestand geeft dan ook een vermindering te zien. De goedgekeurde personeelsformatie is inmiddels groter dan het effectief aantal personeelsleden.

De ontwerpbegroting 1995 is op dit ogenblik ter discussie in de Raad van bestuur. Het ontwerp is voorbereid door de administratie en houdt rekening met de begrotingsinstructies van de Vlaamse regering. De begroting zal klaar zijn binnen de termijn die door de Vlaamse regering is opgelegd. De ontwerpbegroting zal vóór 10 juni 1994 bij de bevoegde minister worden ingediend.

Mevrouw Galle zegt dat de bewering van de heer Cauwenberghs, dat er 100 miljoen frank is verloren gegaan op de BLOSO-begroting van 1994, ten nadele van de subsidiëring van de private sector, niet juist is. Er was eind 1992 een batig saldo op de BLOSO-begroting van 42 miljoen, en eind

1993 van 58 miljoen frank. Het saldo van 1992 werd in de begroting voor 1994 als zodanig opgenomen.

In feite werd het saldo van 58 miljoen in de budgetcontrole van 1994 afgeroomd. Dit ging in tegen het advies van de afgevaardigde van financiën, die stelde dat een instelling die zuinig heeft beheerd, hiervoor niet moet gesanctioneerd worden. Die 58 miljoen is dus voor de begroting van BLOSO verloren gegaan.

Voor dat batig saldo **zijn** er twee redenen. Sinds de oprichting van de pararegionale op 1 april 1991, werd er vrij zuinig **beheerd**. Zo kon er een overschot op de begroting worden geschapen. Misschien was het achteraf gezien beter alle middelen uit te putten.

De tweede reden van het overschot is terug te vinden in de jaarrekening. Voor het gebouw in de Koloniënstraat moet in feite een **huurprijs** van 15 miljoen frank worden betaald. Dit werd als zodanig in de begroting opgenomen. Maar de Vlaamse regering heeft hiervoor nooit een factuur ingediend. Dus werd dit bedrag niet aangewend. Ook voor gas en electriciteit werd nog geen factuur ingediend. In de sportcentra is er daarnaast een aantal miljoenen bespaard op de verwarming, te **wijten** aan enkele opeenvolgende zachte winters.

Mevrouw Galle concludeert hieruit dat er op verschillende vlakken een zuinig beleid wordt gevoerd door BLOSO.

Over het personeelsbeleid zegt mevrouw Galle dat er bij de oprichting van BLOSO 610 personeelsleden werden overgedragen aan de pararegionale. Op dit ogenblik zijn er nog 537 personeelsleden in dienst. Er is **dus** ongeveer 10 procent van het personeel afgevoerd. Dat wil zeggen dat personeel dat vertrokken is, niet werd vervangen. Wel zijn contractuelen statutair personeelslid geworden, en dit na een examen bij het VWS. In het voorstel voor de begroting 1995 worden dan ook minder personeelskredieten opgenomen dan in de begroting 1994.

Mevrouw Galle betwist dat BLOSO te veel middelen besteed aan dure campagnes. Er is slechts **één** campagne die nu loopt, namelijk de jeugdsportcampagne. Die is echter niet zo duur. **Op** een totaal budget van 1 miljard 700 miljoen frank, wordt er **24** miljoen frank aan besteed. **Tegelijkertijd** worden ook de partners gesubsidieerd. Dat zijn de gemeenten en provincies, de sportfederaties en de clubs. Het valt overigens op dat de gemeenten grote insparingen hebben gedaan om in het kader van de campagne activiteiten te organiseren.

De heer Cauwenberghs herhaalt dat de problemen aan het licht **zijn gekomen** bij de bespreking van de begrotingsaanpassing voor 1994. Toen werd de vraag **gesteld of het echt** nodig was om het overschot op de personeelskredieten van de middelen van BLOSO **af te nemen**, terwijl de sportdecreten niet volledig kunnen worden uitgevoerd. De 58 miljoen frank konden **beter** besteed worden aan de uitvoering van de decreten.

De heer Cauwenberghs zegt geen opmerkingen te hebben over het zuinig beheer dat de **instelling** voert. **Hij zegt ook dat BLOSO niet te veel** personeel heeft, maar dat het personeelsbeleid van de **pararegionale moet veranderen**.

Ten slotte betwijfelt de heer Cauwenberghs of de jeugdsportcampagne slechts 24 miljoen frank kost. Volgens hem liggen die kosten veel hoger.

De heer Van Mechelen concludeert uit de uiteenzetting van de Commissaris-generaal dat de toestand uitzichtloos is, wat de uitvoering van de decreten betreft. Er zijn binnen de begroting van het BLOSO onvoldoende middelen om zowel het huidige als het toekomstige decreet op het gemeentelijk sportbeleid uit te voeren. Het probleem wordt veroorzaakt door een stijging van het aantal erkende sportcentra en van het aantal functionarissen. BLOSO is blijkbaar niet in staat de **stijging** op te vangen binnen de kredieten.

De heer Van Mechelen verwijst naar het decreet Bestuurlijk Beleid, waar in artikel 35 de bevoegdheden van BLOSO worden omschreven : de sportbeoefening, de sportieve vrijetijdsbesteding en de openluchtrecreatie bevorderen, coördineren of organiseren. **Wat** overheerst in het beleid van BLOSO : het coördineren en bevorderen of het zo veel mogelijk zelf organiseren door de instelling ? De discussie die nu gevoerd wordt, naar aanleiding van het voorliggende voorstel van decreet is dan ook : moet het sportbeleid maximaal worden gedecentraliseerd, naar sportfederaties, clubs en gemeenten, of in handen zijn van een centrale organisatie ?

Uit het antwoord op deze vraag zal blijken of het wel zin heeft een nieuw decreet te stemmen. Als het wordt aangenomen moet het immers ook uitvoerbaar zijn.

De heer Diegenant stelt dat de vraagstelling van de voorzitter correct is. De basisfilosofie van het voorstel van decreet is dat er gestreefd wordt naar responsabilisering en een **toepassing van het** subsidiariteitsbeginsel, waarbij zoveel mogelijk de clubs, de federaties en de **gemeentelijke sport**-diensten bij de werking worden betrokken. Daarnaast moet er synergie zijn **met de landelijke organisatie**, die een coördinerende rol moet kunnen blijven spelen.

Vanuit de landelijke overheid moet het de **gemeenten** mogelijk worden gemaakt om een **sport**-beleid te voeren. Dit kan alleen maar als er ook voldoende kredieten voor beschikbaar **zijn**. **In de begroting** voor 1995 moet het evenwicht tussen **subsidiariteit** en **landelijke werking** worden nagestreefd.

Over de rol van de raad van bestuur bij de begroting zegt mevrouw Galle dat het beleid van BLOSO wordt bepaald door die raad van bestuur. De administratie van BLOSO legt de voorstellen voor de begroting voor. Dat gebeurt altijd op tijd. De raad van bestuur wordt er dus **tijdig** over ingelicht. Als de raad van bestuur andere accenten wil leggen, dan moet dat in de **uiteindelijke** begroting worden vertaald.

Het is ook de mening van mevrouw Galle dat nieuwe decreten ook moeten kunnen worden uitgevoerd. Voor wat het huidige decreet betreft, was er al van in 1982 een budgettair tekort voor de volledige uitvoering.

De heer Van Mechelen vraagt of er concrete vooruitzichten zijn of het nieuwe decreet, zoals het voorligt kan worden uitgevoerd. Hij stelt de vraag of er kan berekend worden welke de **kostprijs** van het decreet zou zijn, als het voor 100 percent zou worden uitgevoerd en als er in elke Vlaamse gemeente een erkende sportdienst zou zijn.

De Heer Van Mechelen stelt ook nog dat de centrale campagnes **blijkbaar** ook niet echt rendabel zijn. Niettegenstaande de jeugdsportcampagne, blijft de **fysieke conditie** van de jeugd volgens de jongste gegevens achteruitgaan.

Op dit laatste antwoordt de heer Diegenant dat het niet mogelijk is om op **één** jaar tijd de algemene toestand van de **fysieke** conditie van de jeugd grondig te verbeteren. Dat vraagt een **echte** mentaliteitswijziging en een verandering in de **manier** van leven. Daaraan moet **op** langere **termijn** worden gewerkt. Dit is trouwens een beleidsoptie van de Vlaamse Regering. Een volgehouden campagne is dus nodig, vooraleer er enig effect merkbaar zal zijn.

Na deze laatste tussenkomst dankt de voorzitter de verantwoordelijke van het BLOSO voor hun medewerking aan deze vergadering.

Vervolgens wordt de bespreking van het voorstel van decreet voortgezet.

De heer Cauwenberghs stelt dat het voorstel in het licht van de opmerkingen die door het BLOSO werden geformuleerd, nog eens moet herbekeken worden.

De heer Goutry is van oordeel dat de bespreking slechts kan worden hervat na de begrotingsbesprekingen voor 1995. Dan zal er een zicht **zijn** op de evolutie van de **BLOSO-begroting**.

De heer Morris, adjunct-kabinetschef van minister Weckx, zegt dat de adviezen van de Hoge Raad voor de Sport en van de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten moeten worden geanalyseerd. **Hieruit** kan een **amendering** van de tekst voortvloeien. Als de tekst van het voorstel **is** aangepast, zal de Vlaamse Regering **een standpunt** innemen.

De voorzitter zegt dat er in deze stand van de bespreking twee zaken nodig zijn. Het voorstel moet technisch nog eens worden bekeken en aangepast. Daarnaast is er een **beleidsmatige** keuze, die moet worden gemaakt door het BLOSO. Daarom moet eerst de bespreking rond de **begroting** van het BLOSO voor 1995 worden afgerond. Pas dan zal duidelijk zijn of het nieuwe voorstel van decreet ook echt uitvoerbaar is.

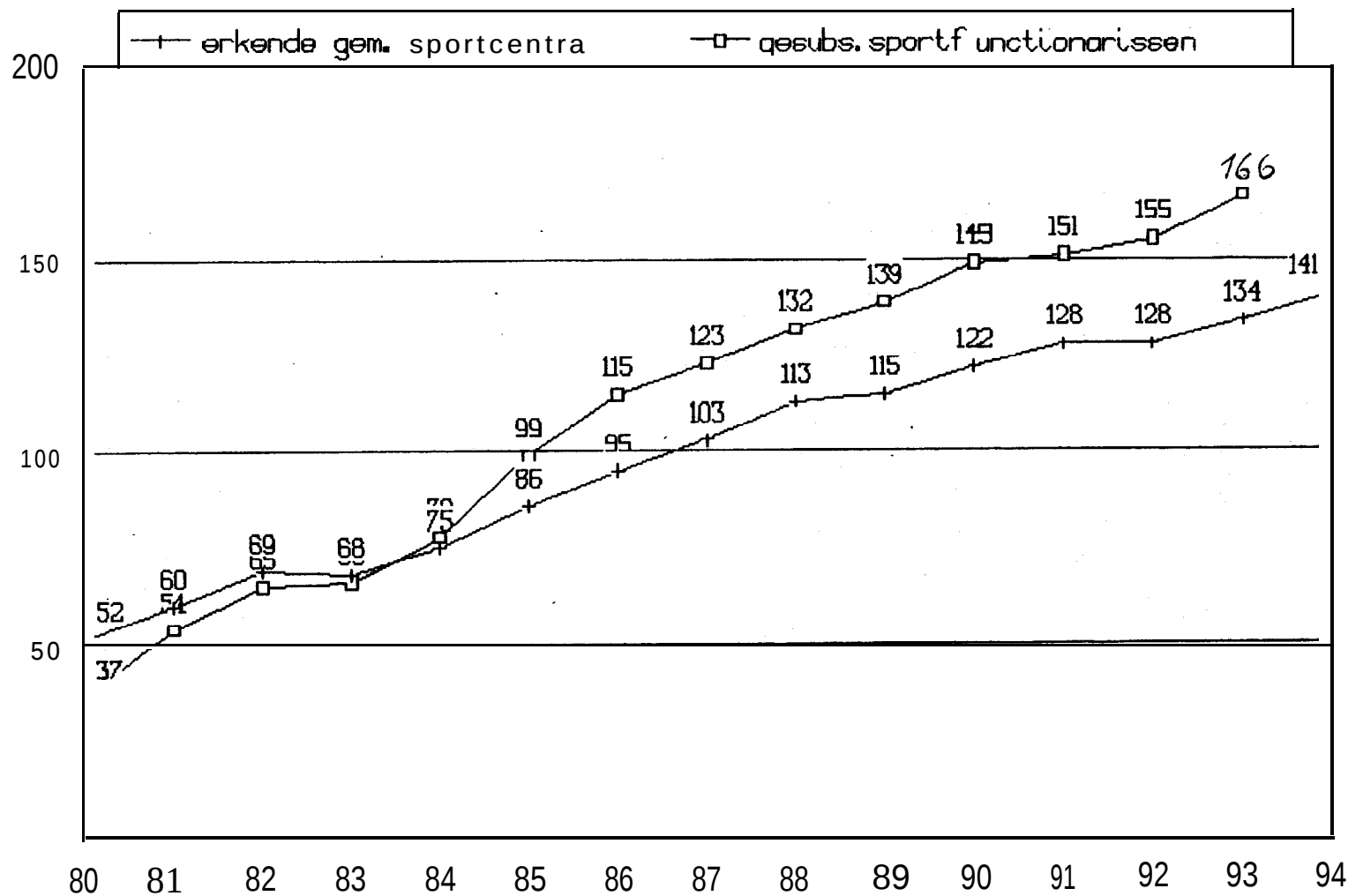
De algemene bespreking van het voorstel van decreet wordt opgeschort tot na de begrotingsbesprekingen.

Evolutie van de weddesubsidies en de decretale tekorten van de erkende gemeentelijke sportcentra.

Evolutie van het aantal erkende gemeentelijke sportcentra en het aantal gesubsidieerde sportfunctionarissen.

jaar	decretale subsidie	werkelijke susidie	decretaal tekort	uitbet. %	aantal erkende gem.	aantal gesubs. gem.	aantal gesubs. SF
80	16,796,950	16,796,950	0	100,00	52	32	37
81	25,523,652	25,523,652	0	100,00	60	44	54
82	33,198,899	29,480,622	3,718,277	88,80	69	52	65
83	35,535,308	31,200,000	4,335,308	87,80	68	51	66
84	42,579,673	42,579,673	0	100,00	75	61	78
85	56,028,369	47,400,000	8,628,369	84,60	86	76	99
86	67,294,751	50,000,000	17,294,751	74,30	95	86	115
87	73,423,553	51,000,000	22,423,553	69,46	103	95	123
88	87,931,034	51,000,000	36,931,034	58,00	113	101	132
89	89,428,571	62,600,000	26,828,571	70,00	115	104	139
90	98,382,353	66,900,000	31,482,353	68,00	122	107	149
91	103,493,641	70,800,000	32,693,641	68,41	128	109	151
92	130,418,178	68,300,000	62,118,178	52,37	128	116	155
93	133,740,925	70,000,000	63,740,925	52,34	134	124	166
94		73,000,000			141	129	(172)

EVOLUTIE VAN HET AANTAL ERKENDE GEMEENTELIJKE SPORTCENTRA EN GESUBSIDIEERDE SPORTFUNCTIONARISSEN

EVOLUTIE VAN DE WEDDESUBSIDIES EN DE DECRETALE TEKORTEN VAN DE ERKENDE GEMEENTELIJKE SPORTCENTRA

